

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 305 13. januar, 2010] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

DE FESTER

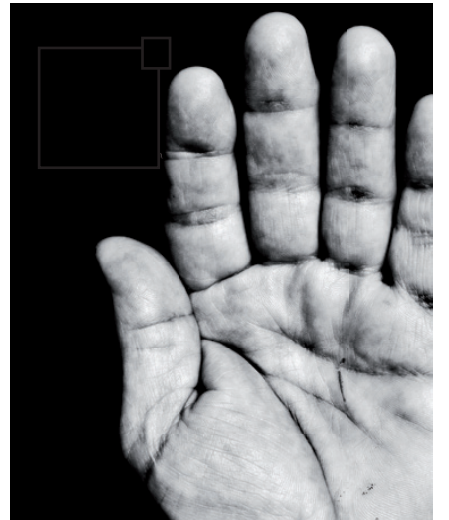
VI BETALER

NEJ TIL MERE ARBEJDE

Regeringen siger, vi skal afskaffe efterlønnen, fordi der kommer til at mangle arbejdskraft. S-SF siger, vi skal arbejde en time mere om ugen, fordi der kommer til at mangle arbejdskraft. Men der er 170.000 arbejdsløse og ingen jobs, men massive fyringer i det offentlige.

Direktørerne og politikerne har genoptaget forbrugsfesten. Aktierne i Danmark steg med 340 mia. i 2010. De samme ministre, som vil afskaffe efterlønnen, kan selv se frem til en pension på over 600.000 kr. om året, når de fylder 62. Der er behov for nogen der tør sige, at vi ikke vil knokle for at eliten kan holde fest.

Efterlønstyveri

Fra starten var efterlønnen bruger-betalt. Da efterlønnen blev indført i 1979, blev a-kasse-kontingentet sat op fra 2,25 til 7,25 gange dagpengesatsen pr. år, netop med den begrundelse, at efterlønsordningen skulle være udgiftsneutral for statskassen. Dagpengesatsen er det beløb en ledig modtager i understøttelse per dag.

Læs side 9

Interview med Carsten Andersen fra Århus mod krig og terror

"Hollands udtrækning har ikke betydet en skid for Afghanistan, men har været med til at lægge pres på bl.a. Danmark, det kunne vi også gøre ved andre lande ved at trække os ud nu."

af de vigtigste grunde er at beskytte regeringen mod sin egen befolkning."

Læs side 7

WikiLeaks

Er det ikke rimeligt, at regeringer kan hemmeligholde fx indberetninger fra ambassader?

Her må man starte med at spørge, hvorfor de hemmeligholdes? Noam Chomsky gav et meget klart svar for nylig i et interview om hans egen rolle i Daniel Ellsbergs berømte offentliggørelse af Pentagon-papirerne i 1971: "En af de vigtigste grunde er at beskytte regeringen mod sin egen befolkning."

Læs side 11 & 12

”Det kan tænkes, at man rører sig mindre, når man ikke skal op på arbejde, drikker lidt mere rødvin, når man har mere tid, og ryger, når man ikke skal hen på en arbejdsplads med rygeforbud. Det kan være ligeså rigtigt, som alle dem, der påstår, at folk går på efterløn, fordi de er nedslidte og derfor lever kortere.”

Ole Birk Olesen, Liberal Alliance, i Ekstra Bladet 5. januar.

”Det er en gave, at vores forældre og bedste-forældre lever længere – mon ikke danskerne er parate til at veksle den fjerde fladskærm i huset eller den tredje bil i garagen for den gave.”

Frank Aaen om danskernes velstand og efterlønnen - på Enhedslistens hjemmeside.

”Jeg vil ikke gå i detaljer, men det vil være en misforståelse at tro, at vi kun kigger på spionageloven. Den kan bestemt spille en rolle, men vi har også andre regler og værktøjer til disposition.”

USA's justitsminister Eric E. Holder om planen for USAs sigtelse mod Wikileaks stifter Julian Assange. I Politiken 9/12.

”Vi er helt inde i maskinrummet, hvor indisk politik, standarder og krav til virksomhederne formuleres. Her kan vi trække på danske virksomheders viden og teknologi. Ingen andre er kommet så langt ind.”

Freddy Svane, Danmarks ambassadør i Indien, om ny dansk aftale med Indien. I Politiken 15/12.

”Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at den virkelighed, som på et eller andet tidspunkt også når Christiansborg, vil tvinge os til at kigge i andre løsninger, end der hidtil har været politisk opbakning til. Og brugerbetaling er kun én af dem.”

Thomas Banke, borgmester i Fredericia (V) om finansiering af velfærden. I Børsen 22/12.

”Der er kun to muligheder - enten får vi sparet gang i den private vækst eller reduceret den offentlige.”

Ole Sohn i Jyllands Posten den 24/12. SF har sagt, at de vil skære væksten ned i de offentlige udgifter fra 1,9 % til 1,4 %, fordi de mener, at den offentlige sektor er for stor.

ISU landsmøde 2010

BEHOV FOR ET KAMPPARTI

Den 29.-30. januar holder Internationale Socialister/ISU sit årlige landsmøde. Det sker, mens den dybeste økonomiske verdenskrise siden 1930'erne ikke ser ud til at ende foreløbig.

Kapitalismen

Krisen siden 2007-8 er en del af en langvarig profitkrise. Men mens krisen fra 1970'erne og frem har ramt hårdest i lav- og mellemindkomstlande, så har den nuværende krise især ramt højindkomstlande, fx USA og Europa.

En rapport fra ILO (FN's arbejdsorganisation) fortæller, at arbejdsløsheden i lavindkomstlande kun er steget meget lidt fra 2008 til 2010 (til lidt over 6 pct.). I mellemindkomstlande er den steget noget mere, fra 8½ til godt 10 pct., mens den i højindkomstlande er steget fra 5½ til over 9 pct.

Et egentligt økonomisk sammenbrud blev kun afværget ved at regeringer pumpede enorme summer ud til støtte for banker og industri (sidste år opgjort til 14.000 milliarder dollars). Den øvelse kan de ikke gentage, uden at det er staternes økonomi, der risikerer sammenbrud.

Altså: Fortsat dyb økonomisk krise, som magthaverne ikke kan løse.

Klassekampen

Magthavernes reaktion har været at angribe arbejderklassen, især ”velfærdsstaten”: Pension, uddannelse, social tryghed osv.

Motivet er dels økonomisk: At hente de penge hos arbejderklassen, der er pumpet ud til banker og erhvervsliv, og at skærpe omfordelingen fra løn til profit – efter 20 års nyliberalisme.

Men det politiske motiv er langt vigtigere: Ved at forringe det sociale sikkerhedsnet tvinger de større dele af arbejderklassen til at arbejde længere og til lavere løn. Det truer solidariteten i arbejderklassen.

Arbejderklassen rammes altså dobbelt: Dels af krisen, dels af krisepolitikken.

Det gælder også i Danmark. Ifølge ILO er Danmark det land, hvor arbejdsløsheden er steget mest, 159 pct.) fra 1. kvartal 2009 til 1. kvartal 2010. Velfærdsangrebene rammer hårdt og bredt, mens forskellene mellem rig og fattig uddybes.

Modstand

Magthavernes angreb er det voldsomste angreb på velfærdsstaten nogensinde. Men det er også et gamble: De har ingen garanti for, at det vil lykkes for dem.

I fx Grækenland og Frankrig har der været store strejker mod angrebene. Andre steder har der været demonstrationer og store studenterprotester.

Men selv om modstanden fx i Frankrig har været imponerende, så tabte de faktisk kampen om pensionen. Ikke fordi kampviljen ikke var der – og der var opbakning til strejkerne fra over 70 pct. af befolkningen. Men fordi kampen fra neden ikke var i stand til at overvinde fagbureaukratiets konservatisme.

I Danmark er det politiske problem det samme – selv om kampniveauet siden de offentlige overenskomststrejker i 2008 har været meget lavt.

I 2010 ville fagtoppen ikke demonstrere, hverken på den fælles europæiske protestdag 29. september eller ved folketingets åbning en uge senere.

Ny regering

For flertallet er håbet om forandring knyttet til at få en S-SF-regering til magten – ikke til kamp fra neden.

Men en S-SF-regering vil ikke gøre den store forskel. Tidligere socialdemokratiske regeringer har gennemført nyliberalistisk nedskæringspolitik. S og SF gør alt for at nedtone forventningerne til håbet om forandring.

Selvfølgelig ønsker vi at VKO-regeringen bliver væltet. Det er et signal om, at flertallet ønsker forandring.

Men for socialister er det afgørende at pege

på, at reel forandring kun kan komme fra neden, uden for det parlamentariske cirkus. Det er der desværre kun meget få der gør.

Dystre udsigter

Med en fortsat dyb økonomisk krise, massive angreb på arbejderklassen, et fagbureaukrati, der ikke engang vil demonstrere, en kommende S-SF-regering, som kun vil lave mindre kursændringer, og en venstrefløj, der har begravet sig i folketinget – ja, så kan fremtiden se dystre ud.

Men modstanden i andre europæiske lande viser, at det kan være anderledes. Og selv i Danmark har vi set store mobiliseringer mod velfærdsangreb i 2006-7 og ved de offentlige overenskomster i 2008.

Studenterprotesterne i Storbritannien i efteråret viser, hvordan massemobiliseringer hurtigt kan ændre det politiske billede.

Socialister

Men der mangler en politisk kraft, som kan udfordre fagtoppen og de reformistiske partier i arbejderbevægelsen. Det er den meget konkrete udfordring, vi står over for – men hvordan?

Det skal være et politisk parti som har sit fokus på kampen fra neden – ikke på det parlamentariske.

Det skal være et kampparti, der organiserer dem, der vil slås – både i form af konkret organisering og i den ideologiske kamp.

I den nuværende situation er det nødvendigvis et parti af folk, der erkender, at vi er i mindretal – både ideologisk som revolutionære socialister, men også i den forstand, at det kun er et lille (men lidt større) mindretal, der konkret vil slås i dag.

Det betyder, at vi er nødt til at arbejde på to baner: At vinde flere folk til revolution og socialisme – og samtidig forsøge at opbygge lidt bredere initiativer, hvor vi kan samarbejde med folk, der vil slås, også selv om de ikke er organiserede socialister.

Hvordan vi løser den opgave er ikke helt enkelt og bliver en af diskussionerne på IS/U's landsmøde.

Uanset dette, så er det afgørende, at vi skal være flere organiserede socialister. Så hvis du er enig i det overordnede billede, vi har forsøgt at ridse op, så meld dig ind i IS/U. Vi har brug for dig – og du har brug for os, hvis du vil redde verden fra kapitalismens dystre perspektiver.

JØRN ANDERSEN

Kærlighed uden grænser

Århus

Samtidig med demonstrationerne i København og Odense demonstrerede 400-500 mennesker i Århus mod regeringens pointsystem for familiesammenføring. 'Kærlighed uden grænser' initiativet samlede bredt, der var mange forskellige mennesker på demoen, ikke kun venstrefløjen. Der var musik, og taler ved Biskop Kjeld Holm, Morten Østergaard MF Radikale Venstre, Kirsten Norman Andersen forkvinde for FOA Århus, Sarah Victoria Bruun folketingskandidat Enhedslisten, forstanderen for Testrup Højskole samt en repræsentant for initiativet 'Kærlighed uden grænser'.

I mængden kunne man høre flere snakke

om deres kæreste eller venners kæster, der ikke kunne få ophold i Danmark, eller havde været i gennem en masse bureaukrati og chikane for at få opholdstilladelse.

Folk tog minusgraderne og sneen i stiv arm og de fleste blev til et over én time langt program. De største bifald kom, når talerne snakkede om, at 'nu var det nok', 'vi skal sætte foden ned' og 'kæmpe imod' overfor regeringens pointsystem. Sådanne demonstrationer, og større, må vi have flere af, hver gang regeringen laver sine racistiske love – sådan kan det i hvert fald kun gå hurtigere med at få regeringen sparket væk.

JESPER HØI KANNE

København

På en råkold dag mødte 4.000 mennesker op for at demonstrere imod pointsystemer og for retten til at leve sammen med den man elsker i Danmark. Dagen var en vigtig markering i udlændingebatten, hvor vi kunne mødes om at sige fra.

Fra talerstolen blev der sagt mange gode ting. Især Dennis Kristensen og Johanne Schmidt-Nielsen havde gode taler. Johanne S-N kaldte pointsystemerne for socialt apartheid. Dette var vigtigt, da mange andre (bortset fra Dennis Kristensen) ikke pegede på, at dette især rammer arbejderne.

At regeringen fører klassepolitik er klart

på de fleste spørgsmål og med pointsystemet er det nu endnu tydeligere i udlændingepolitikken.

Desværre havde arrangørerne afvist at lade en fra SF, der var imod deres eget pointsystem, tale ved demonstrationen. Var dette sket kunne vi have været endnu flere på dagen, men endnu vigtigere ville vi stå langt bedre i forhold til at bygge en stærk antiracistisk bevægelse i fremtiden.

MORTEN RASMUSSEN

NEJ TIL FORBUD MOD HIZB UT-TAHRIR

Når ret bliver til uret bliver modstand til pligt lyder et gammelt mundheld på venstrefløjen. Alle besættelser betyder undertrykkelse af befolkningen. Derfor har venstrefløjen også altid støttet de dele af en befolkning i et besat land, der har påtaget sig pligten til modstand mod den uret, som en besættelse udgør.

At væbnet modstand mod en besættelse er legitim også i Afghanistan, hvor konsekvensen kan være døde danske soldater, er en sandhed, som ikke er velset i den offentlige debat.

Det fik Hizb ut-Tahrir at føle, da de indkaldte til et debatmøde om Afghanistan. Under overskriften "De skandinaviske regeringer i USAs tjeneste" ønskede Hizb ut-Tahrir bl.a. at diskutere "pligten til væbnet modstand for muslimerne i Afghanistan og omegn."

Det fik partierne fra Dansk Folkeparti til Socialistisk Folkeparti til at ønske et indgreb imod Hizb ut-Tahrir.

Pia Kjærsgaard kaldte det kriminelt, mens Karina Lorentzen fra SF håber "at politiet går ind i sagen".

SF's højredrejning

I 2008 startede Villy Søvndal SF's højredrejning ved at sige, at Hizb ut-Tahrir skulle "gå ad helvede til". Når Karina Lorentzen tager samme retorik op, skyldes det, at SF i mellemtiden bl.a. har støttet et forsvarsforlig og

stemt for bevillinger til krigen i Afghanistan.

De danske soldater dør i Afghanistan og krigsmodstanderne peger på, at soldaterne ikke var blevet dræbt eller såret, hvis ikke de var blevet sendt til Afghanistan. Hvis denne simple sammenhæng skal skjules, skal den væbnede modstand mod besættelsen delegitimeres. Det er formålet med SF's angreb på Hizb ut-Tahrir.

En anden grund til at angribe Hizb ut-Tahrir er at fjerne fokus fra de nedskæringer, der vil komme også under en S og SF regering.

Juleaftensdag meldte Ole Sohn igen ud, at der skulle være færre offentligt ansatte, hvis dansk økonomi skulle klare sig. Det fik Børsen (direktørens eget blad) til i en leder at skrive "Det er en helt klassisk borgerligt-liberal diagnose af, hvad der er galt med dansk økonomi, og hvad der skal gøres for at klare udfordringerne." Og: "Hvis Ole Sohns udmeldinger følges op med konkrete forslag fra S og SF, så kan der virkelig være tale om en spændende gave". De offentligt ansatte, som bliver fyret og som udgør SF's kernevælgere, vil nok være knap så glade for den gave.

Den demokratiske dobbeltmoral

Begrundelsen for besættelsen var at indføre demokrati i Afghanistan. Men Afghanistan er i dag ligeså udemokratisk, som da krigen startede.

Ytrings- og forsamlingsfrihed er væsentlige principper i det borgerlige demokrati, som åbenbart er så godt, at det skal indføres i Afghanistan med magt. Men når nogen i Danmark vælger at bruge disse friheder, skal de med magt begrænses. Dobbeltmoral kender åbenbart ingen grænser hos krigstilhængerne.

Hvis socialister ikke skal lide af den samme dobbeltmoral, skal vi være principfaste. Derfor skal vi forsvare ytrings- og forsamlingsfrihed, også når det gælder grupper som Hizb ut-Tahrir, som vi langt fra er enige med. Vi skal ikke gøre det for at støtte dem, men for ikke selv at risikere at blive de næste ofre for elitens dobbeltmoral, hvis vi ikke gør det.

Ingen ytringsfrihed til nazister

Vi forsvare Hizb ut-Tahrirs ret til at ytre sig og holde møder, men vi nægter samtidig samme ret til nazisterne. Er det ikke ligeså dobbeltmoralsk, kunne man med rette spørge? Et spørgsmål, som de folk på venstrefløjen, som opfatter Hizb ut-Tahrir som islamiske nazister, ville stille.

Men, der er afgørende forskelle mellem nazisterne og Hizb ut-Tahrir. Den vigtigste forskel er, at Hizb ut-Tahrirs aktiviteter er debatmøder og andre fredelige måder at argumentere for deres reaktionære holdninger.

Nazisterne opbygger derimod en orga-

nisation, der med trusler, vold og mord forsøger at skræmme deres modstandere til tavshed. Det har man set tydeligt i Århus, hvor nazisterne i White Pride har gennemført flere overfald bl.a. på talspersonen for Antiracistisk netværk, folketingskandidat for Enhedslisten Sarah Victoria Bruun og mange flere.

Folketingsmedlem for Enhedslisten Per Clausen har også modtaget en trusselsmail, hvori der bl.a. stod: "Håber satme at I bliver slået ihjel en for en, og jeg skal nok selv deltage aktivt". Mailen var en reaktion på, at Per Clausen havde kaldt justitsministeren i samråd om, hvorfor politiet i Århus ikke gjorde noget ved White Prides vold.

Tidligere har nazisterne også benyttet sig af mord. Det skete bl.a. 16. marts 1992, hvor Henrik Christensen blev dræbt på Internationale Socialisters kontor i Søllerødgade. Det sidste politisk motiverede mord i Danmark.

JAKOB L. KROGH

De Radikales "kompromis" De nedslidte skal arbejde 38 timer om ugen

1. januar annoncerede Lars Løkke, at efterlønnen skal afskaffes, så samfundet ikke skal betale for, at raske mennesker nyder livet.

En næsten samlet opposition kastede sig derefter ind i et forsvar for efterlønnen. Dels ved at dokumentere, at det ikke er tandlæger, jurister og andre akademikere, der nyder livet på efterløn – akademikerne udgør kun 4 pct. af efterlønsmodtagerne, og flertallet af efterlønsmodtagere er nedslidte. Dels ved at foreslå alternative finansieringer af hullet i statskassen.

Enhedslisten ville lade de rige betale for krisen. S og SF ville have, at vi skulle arbejde en time mere om ugen.

De Radikale, der længe har været imod efterlønnen, udnyttede chancen til at komme med hvad de kaldte et "gyldent kompromis": Både at afskaffe efterlønnen og arbejde en time mere. De, der virkelig ville blive forgyldt af dette, var alle de akademikere, hvis stemmer De Radikale gerne ville have.

Det er ikke akademikere der går på efterløn, og Akademikernes Centralorganisation konstaterede allerede da S og SF kom med deres forslag om at arbejde en time mere: "Akademikere er en gruppe, der i forvejen leverer mange arbejdstimer, og som derfor ikke er den primære målgruppe for forslaget."

De Radikale har været med til at afskaffe skolepraktikken, der rammer mange unge, der vil tage en håndværkeruddannelse. De stemte for at forkorte dagpengeperioden til 2 år, og de ønsker at øge grænsen for topskat.

For en arbejderregering

I april 2010 viste et rundspørge blandt SF's lokalformænd, at 62 pct. gerne vil have De Radikale med i en kommende regering, mens kun 28 pct. fortrækker en ren S-SF regering.

Når nogen på venstrefløj ser de Radikale som et aktiv i en kommende regering, er det oftest fordi de har en mere humanistisk rets- og udlændingepolitik.

Der er dog grund til at modificere De Radikales humanisme. De Radikale har stemt for kontanthjælpsloftet, der har været afgørende for, at der nu lever næsten 31.000 børn i fattigdom i Danmark.

To tredjedele af dem der er ramt af kontanthjælpsloftet, er indvandrere eller efterkommere. Under den sidste socialdemokratiske ledede regering, hvor De Radikale deltog, var de med til at indføre introduktionsordningen, der bygger på samme diskriminerende principper som starthjælpen.

Derfor er der ingen grund til at tro, at det bliver humanismen i stedet for den asociale økonomiske politik, som bliver de radikales bidrag til en ny regering.

Modsat SF ønsker Enhedslisten et samarbejde mellem arbejderpartierne. Per Clausen siger til Socialistisk Arbejderavis, at De Radikale vil øge en skadelig "indflydelse på den økonomiske politik og arbejdsmarkedspolitikken," og at det bedste er, hvis "vi får et valgresultat, hvor Socialdemokraterne og SF'erne, sammen med Enhedslisten, kan gennemføre deres politik uden at være afhængige af De Radikales stemmer."

Per Clausen understreger dog, at Enhedslisten vil støtte en S-SF-regering selv om De Radikale indgår.

JAKOB L. KROGH

ENGELSKE STUDENTERPROTESTER

Under sloganet "We want our money back" forsøgte tusinder af studerende at trænge ind i finansministeriet, samtidig var nationalmuseet besat og parlamentet omringet, ligesom den royale bil med prins Charles og Camilla oplevede studenternes vrede.

Anledningen til protesterne var forringelser som bl.a. omfatter en 3-dobling af brugerbetalingen, til op imod 100.000 kr. Forringelsen blev desværre vedtaget. Dermed trækkes tæppet reelt væk under en meget stor del af de engelske studerende, og en akademisk uddannelse bliver derfor kun noget de rige kan få.

Historien ville stoppe her, var det ikke fordi de enorme protester har haft en enorm effekt på modstanden mod den borgerlige koalitionsregering i England. På vedtagelsesdagen den 9. dec. har over hundredtusinde studerende været på gaden for at demonstrere. Studenterbevægelsen kaldte dagen for "Day X3", da det var den tredje store fællesprotest.

Udover de store demonstrationer har adskillige universiteter i alle dele af England været besat gennem længere tid. Fagforeninger har støttet op omkring protesterne og mange steder deltog almindelige arbejdere i demonstrationerne.

Solidaritet mellem arbejdere og studerende

De protesterende var især skuffede over Nick Glegg, leder af de Liberale Demokrater, der i valgkampen havde lovet ikke at hæve brugerbetalingen for studerende. De er nu en del af en regering der gør netop det.

Tony Kearns fra CWU (kommunikationsarbejdernes fagforening) sagde til de studerende: "Jeg troede at med Tony Blair, havde jeg set den mest

uærlige politiker. Men så mødte jeg Nick Glegg". Og: "Dette er et ideologisk angreb mod de fattige og uddannelsessystemet og vi vil ikke finde os i det. Vi har brug for at bygge solidaritet mellem arbejdere og studerende".

Mark Bergfeld fra den engelske studenterforening sagde: "Den sidste måned har vist at studerende ikke vil finde sig i nedskæringerne, vi vil demonstrere, strejke og besætte. Regeringen er rystet og vi skal vælte den. Det handler ikke kun om uddannelse, det handler om at bekæmpe alle nedskæringerne, samt de Konservative der vil ødelægge os. 50.000 studerende kan blokere veje, millioner af arbejdere og studerende kan sætte landet i stå."

Radikalisering

Når over hundredtusinde går på gaden for at markere, at de ikke vil finde sig i at blive ofre for den kapitalistiske krise, vidner det om en enorm politisering og en erkendelse af at det er nødvendigt at kæmpe for vores rettigheder.

Men demonstrationerne mødte også modstand. Alle steder var politiet talstærkt repræsenteret og angreb demonstranterne til hest og med stave. 19 demonstranter blev kvæstet, én så alvorligt at han måtte opereres i hjernen efter politivolden.

Alligevel fortsatte demonstrationerne om aftenen. Den 9. dec. marcherede tusinder af demonstranter imod det engelske finansministerium. Under sloganet "We want our money back" forsøgte de at trænge ind i ministeriet. Samtidig var nationalmuseet besat og parlamentet omringet og blokeret.

Et af de mere humoristiske indslag var da den royale bil med prins Charles og Camilla blev omringet og udsat for sten- og malingskast.

Protesterne bliver ikke udført af en lille hård kerne af destruktive unge, men af organiserede studerende, hvoraf størstedelen ikke før har været politisk aktive.

Det er protesternes største fortjeneste, at en hel generation af unge studerende har erkendt, at deres rettigheder er under angreb af kapitalismen, at de nu slår tilbage, og at de er en del af en større kamp der også inkluderet arbejderne.

Nedskæringerne er et angreb på arbejderklassen

Nedskæringer er i deres natur, et direkte angreb på arbejderklassen. Unge som ikke lige kan trække 100.000 kr. op af hatten, mister muligheden for en universitetsuddannelse. Når uddannelse bliver et privilegium kun de rige kan unde sig selv, bliver klasseskellet større, og samfundets ledelse og rigdom bliver i stigende grad centreret omkring eliten.

Derfor er det fantastisk vigtigt, at modstanden er både bred og radikal. At magthaverne rent faktisk bliver pressede af protesterne, ses tydeligt af, at de dæmoniserer de demokratiske protester og indsætter rå magt i form af voldeligt politi imod dem. De engelske studerende har ikke tabt modet, og råbet om fortsat kamp sammen med fagforeningerne gav genlyd blandt de protesterende.

Det er den ånd vi skal føre til Danmark, hvis ikke VKO skal have lov at ødelægge vores uddannelser og tage vores SU.

ROBERT LANGE

KLIMAAFTALE: KLODEN PÅ UDSALG

Resultatet af FNs klimakonference i luksusbyen Cancun, Mexico, viser den totale foragt, verdens rigeste regeringer har for kloden.

Det var ikke ventet, at Cancun ville føre til ret meget. Den internationale proces blev stækket på sidste års møde i København, hvor USA's præsident Obama bryggede en erklæring sammen, der ikke indeholdt nogen reelle nedskæringer af CO2-udledningerne.

Den aftale, der blev opnået i Cancun indeholder ingen bindende reduktioner og gentager blot de frivillige mål, som blev aftalt sidste år. Den forlænger heller ikke de meget begrænsede mål i Kyoto-protokollen, der udløber i 2012.

Faktisk er nogle centrale spørgsmål, herunder om en fremtidig aftale vil være juridisk bindende eller ej, blevet yderligere udsat.

Ikke desto mindre hylkede den britiske premierminister, David Cameron, begivenheden som en "succes" – på trods af at han afviste en invitation til selv at deltage.

Aftalen betyder, at underskriverne anerkender, i hvert fald på papiret, at det er nødvendigt at gøre mere for at reducere udledningerne. Men disse "foreslåede reduktioner" kommer ikke i nærheden af, hvad der er nødvendigt for at undgå de 2 graders temperaturstigning, som mange forskere mener er på vej og vil kunne udløse klimaforandringer, der løber løbsk.

Der er blevet aftalt planer om at standse skovrydning, hvilket er helt centralt i kampen mod klimaforandringer. Men de er baseret på "monetarisering" af regnskoven – formodentlig for at producere kre-

"Urgent: Save lives in Cancun" står der på brevet i den gigantiske flaskepost, der var en blandt mange happenings og protester i Cancun

ditter til handel med udledninger.

Sådanne markedsløsninger har en lang række fiaskoer bag sig.

På trods af de åbenlyse mangler brød de delegerede angiveligt ud i jubel, da aftalen blev underskrevet.

Så hvorfor var der så megen lettelse? Det kan kun være fordi, som det hedder med en Oxfam repræsentants ord: "Forhandlingerne er nu ude af respiratoren."

Det eneste land, der udtalte sig imod dette rådne kompromis var Bolivia, et land, der har forsøgt at skabe en massebevægelse omkring klimaforandringer.

Tragedien i Cancun viser nødvendigheden af at udvide vores modstand.

Hvis vi skal undgå en klimakatastrofe, er vi nødt til at sørge for, at den voksende kamp mod sociale nedskæringer også inkluderer, at kloden skal bevares.

MARTIN EMPSON

Martin Empson er kasserer i Campaign Against Climate Change's fagforeningsgruppe. Han skriver i personlig egenskab.

Stadig bredt samarbejde i Klimabevægelsen

Den 4. december under COP16 mødtes klimaaktivister for at demonstrere og kræve at verdens politikere handler nu for at stoppe den globale opvarmning. Demonstrationen var en opfølgning på sidste års 100.000 mennesker store demonstration. Selvom årets demonstration var meget mindre, var der stadig en meget bred arrangør- og anbefalerkreds, der gav grund til at tro på, at klimabevægelsen kan vokse igen.

Socialistisk Arbejderavis talte med

Jørgen Holst, der er økologisk landmand og medlem af Enhedslisten i Roskilde til demonstrationen. Han deltog for at være med til at fastholde et pres på politikerne, for at de skal handle. Hans bud på, hvad der skal til, var, at:

"Vi skal have væltet regeringen, en ny regering vil være første skridt. Vi skal skabe mobilisering blandt de folk som vil være med til at kæmpe imod den dårlige politik som regeringen står for på mange områder – klimamæssigt, men også med

hensyn til nedskæringer på uddannelser. Vi skal knytte de bevægelser sammen til én stærk bevægelse."

Simon Sloth, en anden deltager på demonstrationen, sagde "Hvis man ikke er aktiv, så bliv aktiv. Gå med i nogle organisationer, der gør en forskel".

Demonstrationen var en del af den globale klimaaktionsdag, hvor der blev afholdt demonstrationer verden over.

CHRISTINE BERGEN

Hjemmeplejen frikendt

For et halvt år siden sendte TV2 en udsendelse om hjemmeplejen i København. Med skjult kamera havde de filmet de ansatte på "Håndværkerhaven". Med udgangspunkt i optagelserne påstod de, at hjemmehjælperne snød de ældre for selv at kunne holde timelange pauser. Udsendelsen startede en massiv hetz mod hjemmehjælperne. De blev fremstillet som dovne snydere og nogle oplevede endda at blive spyttet eller råbt efter, når de var ude på gaden. Flere hjemmehjælperne følte

sig presset til at tage deres uniform af, før de skulle ud at handle for de ældre.

Det viste sig ret hurtigt, at de fleste af TV2's påstande kunne tilbagevises, og at udsendelsen byggede på løgne og iscenesættelse. TV2's påstande førte til, at et revisionsfirma skulle undersøge, om der virkelig var snyd i hjemmeplejen. I december måned blev Københavns hjemmepleje frikendt. Undersøgelsen viste, at hjemmehjælperne giver de ældre de ydelser, de ældre har ret til og

at ydelserne gives med den faglige kvalitet, som Københavns kommune har fastlagt.

Alligevel lykkedes det for TV2 at aflede opmærksomheden fra nedskæringer og privatiseringer ved at gøre hjemmehjælperne til syndebukke. Desværre vil afsløringen af TV2s løgne næppe få samme konsekvenser, som de løgne fik for hjemmehjælperne. Ligesom der nok heller ikke vil blive hyret et revisionsfirma til at undersøge, hvorfor TV2 vælger at lave sådan en dokumentar.

Det mener vi:

Den politiske elite eller egen styrke:

Kampen om ideerne i bevægelserne

De politiske diskussioner i fag-, klima- og fredsbevægelsen har ét til fælles: På den ene side er der dem, der håber på, at de politiske magthavere eller nye politiske magthavere vil hjælpe os. På den anden side dem, der tror mere på bevægelsernes egen styrke end på den politiske elite.

Fagbevægelsen

Toppen af fagbevægelsen har opgivet fagbevægelsens traditionelle kamp for kortere arbejdstid og støtter S og SF's forslag om øget arbejdstid. Kun Dennis Kristensen fra FOA har taget sine medlemmers ønske alvorligt og siger nej til mere arbejde – både i form af afskaffelse af efterlønnen og i form af en time mere om ugen.

Støtten til S-SF-planen bunder i et håb om, at en S-SF regering vil betyde forbedringer, men også i en accept af Dansk Industris mantra om, at vi har brug for at øge arbejdsudbuddet.

De der er imod at arbejde mere peger i stedet på, at vi skal kæmpe for, at det bliver bankdirektøren og aktionæren, der kommer til at betale for krisen. Og for at det ikke er arbejdsudbuddet der skal øges, men udbuddet af jobs til de arbejdsløse. Og at styrken til at kæmpe for det skal komme fra organiseringen på arbejdspladserne og af de arbejdsløse.

Klimabevægelsen

I debatten i klimabevægelsen har vi på den ene side dem, der tror på at COP-processen vil give resultater, og derfor mener at den bedste måde at arbejde for klimaforbedringer er ved at påvirke forhandlingerne ved COP-17 i Sydafrika.

På den anden side dem der som Jørn Andersen mener, at COP-møderne er som en "massemorder, der har myrdet 16 gange før, og nu lover forbedring". Og derfor afviser at fokusere på forhandlingerne, men i stedet vil opbygge en bevægelse med en styrke til selv at kæmpe kravene igennem. Helt aktuelt gennem skabelsen af klimajobs.

Fredsbevægelsen

I fredsbevægelsen er der på den ene side dem, der som Frank Aaen foreslår, "at der indsættes en neutral FN-ledet fredsbevarende styrke for at sikre en form for stabilitet."

På den anden side dem der ikke mener, at der skal indsættes nye tropper, når Danmark, USA og resten af NATO trækker sig ud. De, der ikke tror på FN, tror på Afghanistans egen befolkning frem for verdens magteliter.

Intet sted er troen på lederne så ubegrundet som i fredsbevægelsen. Tre ud af fem permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd er NATO-lande med soldater i Afghanistan – USA, England og Frankrig. FN støtter op om NATO's krig, fordi det er stormagterne der dominerer FN.

Der har været krig i Afghanistan siden 1979. Det år hvor Sovjetunionen/Rusland, et andet permanent medlem af FN's sikkerhedsråd, invaderede Afghanistan.

Brug for socialister i bevægelsen

Derfor argumenterer socialister altid sammen med dem i bevægelserne, der tror på egen styrke, ikke på den politiske elite. Det gør vi fordi vi deler denne tro.

Vi deler den faktisk så meget at vi har organiseret os for bedre at kunne argumentere for den. Ikke kun i de konkrete forbedringer, som vi kæmper for i fag-, klima- og fredsbevægelsen, men også for en gennemgribende samfundsforandring ved at afskaffe det kapitalistiske system, der skaber kriser, klimakatastrofer og krige.

Den forandring kalder vi socialisme og den kommer gennem arbejderne egen kamp og tro på egne evner til at skabe et bedre samfund. Som et af de vigtigste Karl Marx-citater lyder: "Arbejderklassens befrielse er arbejderklassens eget værk."

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialister Ungdom, Postboks 522, 1505 Kbh. V
Konto nr.: 1551-5780160
saa@socialister.dk
www.socialister.dk

Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jakob L. Krogh.
Red. afsluttet 12. januar 2011

ISSN 1600-2687

KAMPEN OM DEN ALMENE BOLIGSEKTOR

Omkring hver femte dansker bor i den almene boligsektor. De bor til leje i en boligforening. Det er faktisk meget unikt, hvordan vi i Danmark har indrettet os med den almene boligsektor.

Udviklingen af den almene boligsektor i Danmark er sket hånd i hånd med opbygningen af velfærdssamfundet. Med industrialiseringen af Danmark og udviklingen af byerne, flyttede mange mennesker fra landet til byerne, og det var i høj grad den almene boligsektor, der har bygget boligerne i de voksende byer.

Der er demokrati i en boligforening. Beboerne har på beboermøder stor indflydelse på, hvad der skal ske med deres boligafdeling. Og der vælges blandt beboerne en bestyrelse for den lokale afdeling. Der er en omfattende lovgivning for den almene boligsektor. Hele det politiske system kan styre den almene boligsektor mere end det private boligmarked.

Sociale opgaver

Den almene boligsektor er pålagt og har påtaget sig store sociale opgaver. Kommunalbestyrelserne kan disponere over op til 25 pct. af boligerne i de fleste boligafdelinger.

Det er blevet brugt til at huse en bred skare af beboere, der på den ene eller anden måde har haft brug for offentlig hjælp. Det har betydet, at nogle boligområder har mange beboere med sociale problemer.

En del af lovgivningen omkring den almene boligsektor gør, at beboerne løbende kommer til at betale ind til en fælles landsbyggefond i takt med at renteudgifterne bortfalder for det enkelte boligbyggeri. Landsbyggefondens er et solidarisk system for de forskellige boligforeninger, hvor man opbygger en formue til brug for renovering af boligerne.

Mange af boligerne i den almene sektor blev bygget i 60'erne og 70'erne og trænger til at blive renoveret. Normalt vil boligfor-

eningerne få støtte til renoveringen fra Landsbyggefondens.

Forfald

Men den borgerlige regering har siden 2005 drænet Landsbyggefondens for milliarder, som staten har taget til andre formål. Derfor er der ikke længere så mange midler til at gennemføre boligrenoveringer, og generelt forfalder den almene boligsektor af den grund.

Boligorganisationerne har højlydt protesteret imod statens vedvarende tyveri af beboernes penge fra Landsbyggefondens.

Men så lang tid regeringen kan mønstre et flertal fortsætter tyveriet, milliard for milliard.

Ejerboliger

Den borgerlige regering bryder sig generelt ikke om en stor almen social og solidarisk boligsektor. Man har gennemført lovgivning, der giver mulighed for at gøre almene boliger til ejerboliger, så lejlighederne kan sælges som ejerlejligheder.

Det har dog ikke været den store succes indtil nu, men regeringens målsætning er klar nok, langsomt at undergrave den almene boligsektor for at den i sidste ende

skal havne på private hænder. Den almene boligsektor udsættes for samme pres for privatisering, som vi kender det fra dele af den offentlige sektor.

I forbindelse med den store helhedsplan for Gellerup i Århus, et af landets største almene boligområder og stemplet som ghetto, er der planlagt at en af blokkene skal sælges, dvs. laves om til private lejligheder.

Kun Enhedslisten har i Århus byråd ikke villet tilslutte sig helhedsplanen for Gellerup.

PETER IVERSEN

ÆGTE SOCIALISME ER SVARET PÅ KRISEN

Boligboblens sammenbrud i 2008 viste et konkret og objektivt behov for et system-alternativ til kapitalismen. Men på trods heraf føres der reelt ingen socialisme-debat her i landet.

Fraværet skyldes dog ikke nogen borgerlig undertrykkelse af en sådan debat. Sandheden er, at venstrefløjen hidtil har manglet viljen til at sætte det på dagsordenen. Men socialismens aktualitet bliver ikke mindre påtrængende af den grund.

Der er der tre grunde til. Den vigtigste er krisens alvor og dybde. Alvoren understregedes af, at de finansielle institutioner truedes af en total nedsmeltning i 2008, og dybden afspejles i, at ingen aner, hvornår denne krise vil drive over – hvis overhovedet?

Den anden grund er, at selve “krisebegrebet” for en generation af unge var ved at blive historie. De, som i dag er 25 år, var i konfirmationsalderen, da den opskruede IT-boble brast i 2000. Skulle de have en svag erindring om det, blev den givetvis bedøvet kraftigt af Thor Pedersens illusion fra 2006, som sagde vi kunne eje hele verden.

Den tredje faktor er, at “den kolde krig”

for hele to generationer af unge ikke bare er historie, men forhistorie. De stalinistiske regimer bag jerntæppet, som i 60 år forvanskede socialismen, er nu lige så langt tilbage i fortiden, som 2. verdenskrig var for 68-generationen. Så dette skræmmebillede har ikke længere noget potentiale.

I det lys er det helt uforståeligt, at venstrefløjen har undladt at genrejse socialismen som et system-alternativ til den kriseramte kapitalisme.

Venstre-keynesianisme er ikke noget svar

Derfor er det helt utilstrækkeligt, hvis venstrefløjens socialismevision begrænser sig til reformer, som ikke gør op med den eksisterende markedsøkonomi. En mere solidarisk fordeling af goderne eller en udvidet statslig regulering vil kun være laparier.

Det kan både begrundes teoretisk ud fra keynesianismens sammenbrud i 70'erne – som ledte frem til nyliberalismen i 80'erne. Men også strategisk med udsigt til et dybere sammenbrud for kapitalismen, som jo allerede truede i 2008. Kollapser kapitalismen, er det ingen farbar vej at bygge

på markedskræfterne. Så er den eneste mulighed helt at sætte markedskræfterne ud af kraft – og erstatte dem med folkelige organers demokratiske kontrol over økonomien. Altså ægte socialisme.

Den socialistiske fortælling – og kampen for reformer

Det er naturligvis ikke muligt at beskrive i detaljer, hvordan en sådan socialistisk økonomi skal indrettes, da det jo vil være resultatet af en demokratisk proces. Men omvendt betyder det dog heller ikke, at vi slet ikke kan sige noget om det.

For det vil jo være uforeneligt med socialisme som et samfundssystem planlagt af mennesker – netop det adelsmærke, som adskiller det fra alle foregående samfundssystemer. For det andet er det en illusion at tro, at socialismen automatisk vokser ud af kampen mod arbejdsgiverne.

Derfor er socialistisk propaganda et helt afgørende led i denne kamp. Det er utænkeligt at vinde større befolkningsgrupper for socialisme som et overlegent alternativ til kapitalismen, hvis man ikke kan anskueliggøre, at det kan fungere – gerne på en

konkret og letfattelig måde.

Men omvendt kan vi ikke nøjes med propaganda eller være ligeglade med dagskampen for forbedringer, da det netop er i denne kamp vi kan opbygge styrken til at vinde den endelige kamp.

Enhedslisten kan sætte socialismen på dagsordenen

I principprogrammet fremgår det, at Enhedslisten kæmper for denne type socialisme. Men på trods heraf har ingen fra folketingsgruppen argumenteret åbent for socialisme som et alternativ system siden folketingsvalget i 1989.

Undlades det igen ved valget i 2011 vil der være tale om en alvorlig ‘undladelses-synd’ – her efter krisens gennembrud. Og næsten to år efter, at årsmødet i 2009 besluttede at sætte det på dagsordenen.

HANS JØRGEN VAD

Interview med Carsten Andersen

“VI MÅ KRÆVE SOLDATERNE HJEM NU”

Jeg har været talsmand for at Nej til Krig skulle være en mere generel fredsbevægelse... Problemet er at når man er færdig med en krig, sendes soldaterne jo ind i en ny,” siger Carsten Andersen

Socialistisk Arbejderavis har taget en snak med Carsten Andersen. Han er talsmand for Århus mod Krig og Terror, en bevægelse oprettet efter 11. september 2001, dengang invasionen af Afghanistan var nært forestående.

Derudover sidder han i landskoordineringen i *Nej til Krig*, en landsdækkende fredsorganisation oprettet i forbindelse med invasionen af Irak i 2003. Snakken kom blandt andet ind på krigen i Afghanistan, Nej til Krigs program og hvordan krigspolitikken kan blandes ind i den kommende valgkamp.

Den danske krigspolitik

Afghanistan-krigen fylder meget i danskernes bevidsthed og det gør den også i *Nej til Krig*, men ifølge Carsten Andersen er der behov for at se på den danske regerings krigspolitik i et bredere perspektiv. ”Jeg har været talsmand for at Nej til Krig skulle være en mere generel fredsbevægelse... Problemet er at når man er færdig med en krig, sendes soldaterne jo ind i en ny.”

Han peger på at VKO siden 11. september aktivt har bestræbt sig på at ”gøre en forskel ude i verden,” som Anders Fogh Rasmussen, i sin tid udtalte det. For Carsten Andersen havde og har regeringens politik et klart mål: ”De har en politik om at Danmark skal være i krig og det har de, tror jeg, fordi de vil markere sig som USA's tætteste og mest loyale allierede.”

Hvordan forholder Nej Til Krig sig til dansk tilstedeværelse og exitstrategi i Afghanistan?

”Det er ikke nok at Nej Til Krig bare går ud og kræver soldaterne hjem – det

er alle jo enige om – det vi må gøre er at kræve soldaterne hjem nu og uden betingelser”. Holland valgte for nyligt at trække sig ud af Afghanistan og Carsten Andersen underer sig over hvorfor Danmark ikke kan gøre det samme. ”Hollands udtrækning har ikke betydet en skid for Afghanistan, men har været med til at lægge pres på bl.a. Danmark, det kunne vi også gøre ved andre lande ved at trække os ud nu.”

Udover en øjeblikkelig udtrækning peger Carsten Andersen på en anden og mere fremadskuende plan for dansk politik og noget af det NTK skal gå ud og sige: ”Vi skal ikke længere i krig! – To mislykkede krige må være nok. Vi skal f.eks. ikke sende danske soldater til Afrika, som forsvarsministeren har udtalt”. Med Afrika mener han bl.a. Somalia og Sudan, der er militære fokuspunkter for USA og EU.

Udover Afghanistan og Danmark som krigsførende nation har Nej til Krig også andre konflikter på programmet, som f.eks. konflikten mellem Israel og Palæstina. Carsten Andersen mener dog at hovedfokus ligger på dansk krigspolitik i øjeblikket: ”Nej Til Krig vil støtte andre organisationers arbejde imod urimelige militære løsninger på konflikter lige meget hvor det foregår, men hovedfokus i øjeblikket er, som jeg ser det, Danmarks rolle som krigsførende nation.”

Krigspolitikken ind i valgkampen

2011 er valgår og Nej til Krig vil for-

søge at få Danmark, som krigsførende land, ind i debatten. Det skal bl.a. gøres gennem en omdelingsavis som *Nej Til Krig* planlægger at udgive i starten af året.

Hvad er formålet med denne avis?

”Formålet er at få stoppet krigspolitikken generelt og ikke bare Afghanistan-krigen. Lars Løkke's strategi er at få inddraget oppositionen i bred enighed om Afghanistan-krigen og forsvarspolitikken, som han gjorde opmærksom på i sin nytårstale.”

For Carsten Andersen er det afgørende at lægge pres på oppositionen, da han ikke ser en tidlig udtrækning af danske tropper med den nuværende regering. ”Forhåbentlig kan vi fremprovokere en forskel på oppositionens og regerings politik – det ville jo være træls hvis krigspolitikken fortsætter under en ny regering.”

Avisen skal altså primært bruges til at bidrage til at sætte en kile mellem oppositionen og regeringens politik, men også for at bringe krigspolitikken og de massive økonomiske udgifter ind i valgkampen generelt. Fokus har indtil videre i det nye år været efterlønnen, men det økonomiske aspekt kan for Carsten Andersen sagtens kobles på krigspolitikken.

”Når regeringen siger de skærer i efterlønnen, skal vi gå ud og sige nej, man kunne da rede efterlønnen og lad være med at købe kampfly og føre krig.”

AF PETER SCHJERNING

NYT ÅR MED KRIG

I sin nytårstale nævner Lars Løkke ikke bare, at han agter at afskaffe en af velfærdssamfundets grundpiller, men nævner også, at han vil trække de danske kamptropper ud af Afghanistan. Dette skal ifølge Lars Løkke ske gradvist over de næste fire år, hvor tropperne lidt efter lidt skal udskiftes med trainere, som skal uddanne afghanske sikkerhedsstyrker frem mod udgangen af 2014 hvor de får overdraget ”det fulde ansvar”.

At han bruger en sådan mere eller mindre tilfældig dato, som det tidspunkt kamptropperne skal være ude, viser hvor håbløs krigen ser ud for den herskende klasse. Økonomisk krise, hjælpepakker og langvarig nyliberal økonomisk politik har gjort, at vestens magthavere er enormt pressede, både politisk og økonomisk. Det er derfor sværere for dem at skaffe folkelig opbakning til den fortsatte krig.

Væk er de store ord om at blive der til man ’har gjort arbejdet færdigt’ og i stedet trækker man en streg i det afghanske sand om fire år. Dette betyder dog ikke at de opgiver at styre Afghanistan.

Kamptropperne udskiftes bare med ’trainere’ eller militære rådgivere på samme måde som USA gjorde det i Irak. Dette er en strategi som også er kendt fra Vietnam-krigen hvor USA i høj grad gjorde brug af militære trainere og rådgivere.

For de vestlige magthavere har denne strategi den fordel, at der vil dø færre vestlige soldater, hvilket de jo kan håbe vil give mindre utilfredshed på hjemmefronten. Men at uddanne en afghansk hær, som man håber skal varetage NATO's interesser i Afghanistan, er dog på ingen måder en god løsning for den afghanske befolkning.

Denne hær vil komme til at tjene under den svage og dybt korrupte Karzai-regering og derved i højere grad være en magtfaktor i den interne magtkamp mellem krigsherrerne og andre grupperinger, og være et våben imod folkelig utilfredshed, end det vil være en garant for frihed og demokrati.

Lars Løkke tager desuden et forbehold ved at sige at ”hvor mange, der må blive, og hvor mange, vi kan trække hjem, det vil naturligvis afhænge af, hvordan sikkerheden helt konkret udvikler sig.”

Som situationen er på nuværende tidspunkt med en afghansk modstandsbevægelse der kun ser ud til at tage til i styrke, vil dette reelt betyde at han ikke behøver at trække nogen tropper ud, da han altid vil kunne argumentere for at sikkerheden ikke er god nok.

Udtrækningsplanen kommer derfor til at lyde hul, og man kunne derfor lige så godt trække tropperne ud i morgen som om fire år.

Udmeldingen om tilbagetrækning leder også tankere tilbage til Anders Foghs nytårstale i 2007, som omhandlede tilbagetrækning af danske soldater fra Irak.

Senere det år vandt Fogh nemlig et folketingsvalg, og man kan jo mistænke Løkke for at prøve at gøre Fogh kunsten efter.

Krigen er nemlig blevet en tabersag for regeringen. Ifølge en Megafonmåling for TV2 og Politiken er 59 procent enige i, at Danmarks deltagelse i krigen ikke har været omkostningerne værd, mens kun 22 procent er uenige. Selv i forsvarets egne rækker begynder utilfredsheden at brede sig. I en undersøgelse foretaget af Politiken blandt tillidsfolkene for forsvarets befalingsmænd svarer hele 38 procent af de tillidsfolk, der har deltaget, at de mener krigen ikke har været de menneskelige omkostninger værd, mens 40 procent ikke sætter spørgsmålstejn ved tabene.

De danske tropper bør trækkes ud hurtigst muligt, ikke bare for deres egen skyld, men også for afghanernes, da det er langt lettere for den afghanske befolkning, at gøre op med deres undertrykkere hvis undertrykkeren er deres nabo, end hvis undertrykkeren bor på den anden side af jorden.

JENS ANDERSEN

Tag pengene fra dem der har dem

Enhedslisten har vist at der er andre steder at hente penge fra end fra vores velfærd, bl.a.:

- Drop skattelettelserne til den rigeste tiendedel af befolkningen: 7,3 mia. kr. pr. år.
- Genforhandling af skatten på Nordsø-olien: 10 mia. kr. om året.
- Afgift på aktiehandel på ½ pct. af værdien på aktierne: 7,6 mia. kr. pr. år.
- Beskat multinasserne der snyder samfundet for 7-14 mia. kr. i skat om året.

Se mere i Enhedslistens forslag til finanslov for 2011 hvor der er flere forslag til hvordan staten kan få ekstra indtægter på 104,8 mia. kr. om året. Og se på enhedslisten.dk/efterloen der indeholder gode argumenter for hvorfor efterlønnen ikke skal afskaffes.

Erhvervslivets top vil afskaffe efterlønnen

Jørgen Horwitz, administrerende direktør i Finansrådet, kalder nytårstalen for ”forrygende flot og modig”, mens administrerende direktør for Arla Foods, Peder Tuborgh, mener at det er ”det eneste rigtige” for samfundet.

Lars Rasmussen, der er administrerende direktør for Coloplast, trækker ligefrem på samme ideer om solidaritet som Løkke påberåbte sig under sin tale når han siger at efterlønnen ”er en forkert og skæv prioritering af vores ressourcer” – i stedet synes han de ressourcer skal gå til at forbedre Danmarks konkurrenceevne til gavn for ham selv og andre topchefer. På det punkt er han helt på linie med de andre, der i stedet for efterløn vil have ”nye rammebetingelser, der kan medvirke til at understøtte væksten i fremtiden” (Peder Tuborgh) og ”gode og konkurrencedygtige vilkår for virksomhederne” (Jørgen Horwitz).

Politisk er det også de partier der repræsenterer toppen af det danske samfund der er mest imod efterlønnen: Venstre, Konservative og Liberal Alliance. Men også De Radikale som flere politiske kommentarer har sagt er en del af Rød Blok.

Når De Radikale er imod er det nok fordi deres vælgere er de bedst uddannede, kommer sent på arbejdsmarkedet og tjener nok til at de tjener på en sænket topskat. Afskaffelsen af efterlønnen er klassisk klassepolitik.

Post Danmark vil af med dem over 60

I løbet af de næste 3 år skal Post Danmark fyre 3.000 – svarende til en femtedel af deres ansatte.

Som en del af fyringsrunden bliver der afholdt møder over hele Danmark for Post Danmarks ansatte over 60 år. Her vil de blive tilbudt to års ekstra pensionsbidrag og op til en halv måneds løn (i alt 100.000-200.000 kr.) hvis de siger op frivilligt. De møder er ikke noget nyt, og sidste år da Post Danmark fyrede 1.200 ansatte valgte 200 postarbejdere over 60 at gå frivilligt.

Samtidig argumenterer Lars Løkke for at afskaffe efterlønnen, fordi der åbenbart skulle være brug for at vi arbejder til vi bliver 70.

CHRISTINE BERGEN

EFTERLØNNEN SKAL FORSVARES

Bankdirektørerne har atter inkasseret deres millionbonusser og de rige nyder deres skattelettelser. Men de kræver mere. Efterlønnen skal afskaffes og det kan ikke gå hurtigt nok. Der skal være flere skattelettelser og støtteordninger til virksomheder og velhavere.

Lars Løkkes argument er at der skal spares. Staten skal ikke bruge penge på at lønmodtagere ikke yder alt før de kasseres af deres arbejdsgiver.

Krisen er måske ikke på nedsmeltningniveau, men væksten er minimal. Virksomhederne har igen overskud, men det kommer fra løntilbagegang, øget pres på de ansatte og ikke mindst fyringer. Der er ingen udsigter til at der kommer flere i arbejde, hverken i det private eller i det offentlige. Tværtimod bliver køen af langtidsarbejdsløse ved med at vokse.

Uden flere arbejdspladser vil en afskaffelse af efterlønnen blot betyde at nogle andre bliver arbejdsløse. Eller at de unge aldrig kommer ind på arbejdsmarkedet. Og det var jo netop for at få de unge ind i en tid med stor arbejdsløshed, specielt blandt de unge, at efterlønnen blev indført i 1980. Derfor er det ekstra grelt at afskaffe efterlønnen nu.

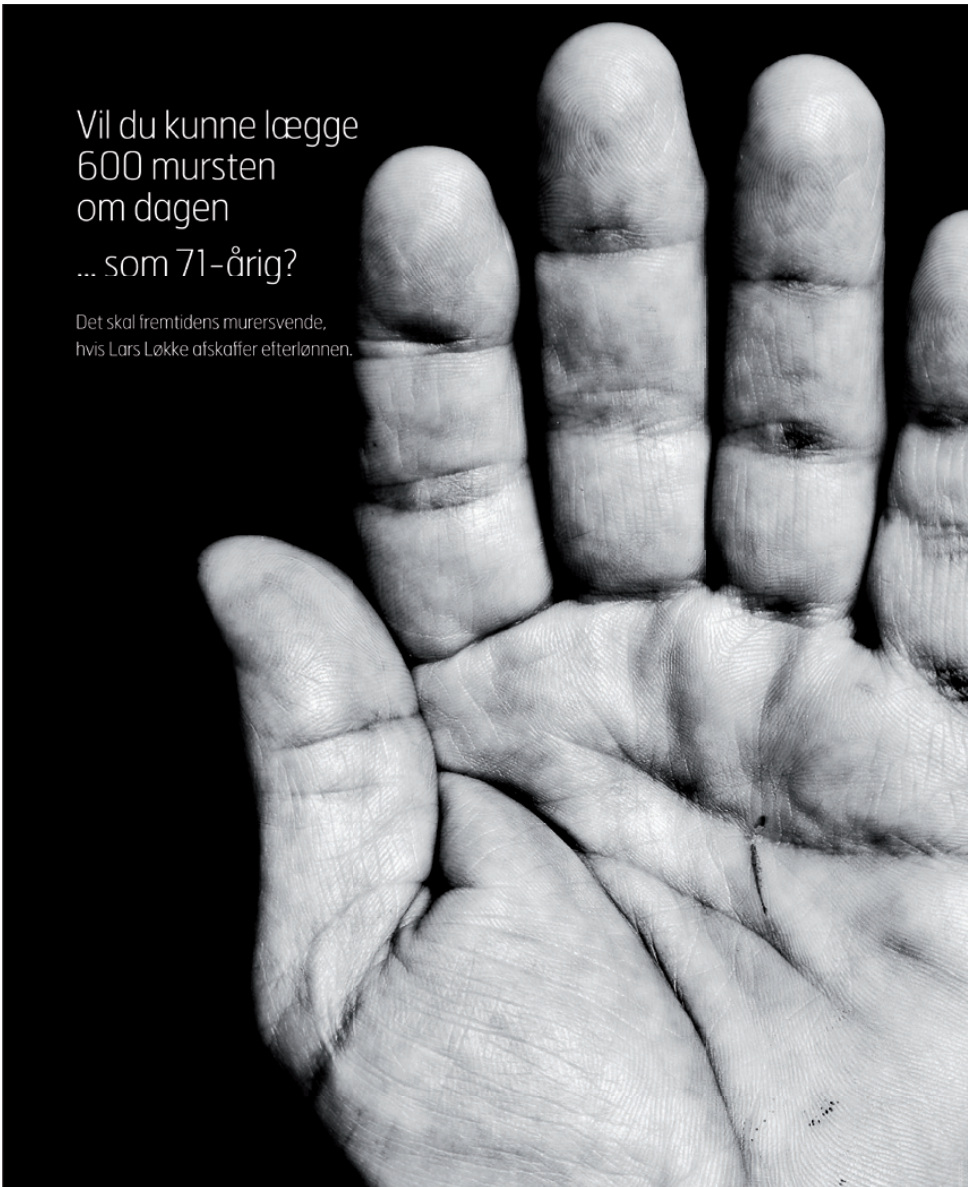
De danske medier har i årevis deltaget i propagandaen mod efterlønnen. De videbrebringer myterne og løgnene som fx den om den golfspillende tandlæge. De lader hele det nyliberale kor af økonomer og politikere udtrykke de ønsker som dansk erhvervsliv har fremført i årevis.

De baserer deres analyse på den antagelse at hvis efterløunnerne i stedet tvinges på dagpenge eller førtidspension, så vil det tvinge lønnen ned for alle, fordi de mest pressede på arbejdsmarkedet vil konkurrere mod hinanden. Og hvis lønnen falder, så vil virksomhederne ansætte flere, fordi det bliver billigere at producere. Men denne antagelse virker kun hvis enten der kan produceres til et i forvejen presset marked og hvis lønnen falder.

Men vi har set at de store danske virksomheder i kølvandet på krisen har fyret folk selvom de er gået ned i løn. Og selvom der har stået tusinder af velkvalificerede arbejdsløse klar, så fravælger virksomhederne dem af profitgrunde, fordi det er billigere at producere i udviklingslandene. Det gælder fx Vestas, Mærsk, Danish Crown og alle de andre danske multinationale, som har udflyttet mere end 10.000 arbejdspladser.

Den kritiske økonom Henrik Herlev Lund har beregnet, at når der ikke skabes flere arbejdspladser, så koster det staten årligt 8,5 milliarder kroner at afskaffe efterlønnen. Det sker fordi folk i stedet skal have understøttelse, aktivering og førtidspension, mens staten mister efterlønsbidraget på 5 milliarder. Så hvorfor vil de afskaffe efterlønnen, når det er en dårlig forretning for staten?

Lars Løkke og de andre borgerlige spiller på småligheden om at raske ikke skal

LO's kampagne mod afskaffelse af efterlønnen

ligge andre til last. Men bagved dette har arbejdsgiverne en anden dagsorden. Deres behov er at tvinge alle lønmodtagere til at stå til deres rådighed hele livet. Det vil sige så længe de vil bruge dem.

Virksomhederne ønsker en større arbejdsløshed, så vi kan konkurrere om lønnen. De ønsker en lavere og kortere understøttelse så vi tager alt. De ønsker at fyre dem der ikke kan holde til tempoet eller forandringerne. Med andre ord så skal de danske lønmodtagere fratages retten til at bestemme over deres eget liv, hvis det står til erhvervslivet.

Valget skal vindes

Lars Løkke vil have et folketingsvalg om efterlønnen. Umiddelbart har han fremgang og flertal for en afskaffelse. Men det er blot chokeffekten og mediernes medløb. For heldigvis har Socialdemokraterne og SF (og naturligvis Enhedslisten) sagt at de vil fastholde efterlønnen. Det er disse arbejderpartiers opgave at skabe en modbevægelse for at vinde et flertal af lønmodtagerne for at bevare efterlønnen. Det kan kun gøres gennem en massiv kampagne ude på arbejdspladserne og i de boligområder, hvor vi bor. En kampagne som de store danske fagforbund må gå forrest i, fordi det er solidariteten med de kolleger som har slidt mest det gælder.

Kampen om efterlønnen er ikke blot et

taktisk valgspørgsmål. Det er en afgørende styrkeprøve om styrkeforholdet mellem klasserne i Danmark. Kan vi skabe et stemningsskift og en bevægelse ude blandt folk, så vil det styrke fokus på solidaritet og klassesammenhold mod de velhavende og deres politikere. Det giver håb om en anden regering der baserer sig på et andet flertal uden om de Radikale.

JAKOB NERUP

FAKTA OM EFTERLØN

- Kun 35,8 pct. af de 60-64 årige er på efterløn
- Kun 47 pct. er tilmeldt efterlønsordningen
- Kun hver femte går på efterløn inden 62 år
- Kun 4 pct. af efterløunnerne er akademikere
- Ufaglærte og faglærte arbejdere udgør 83 pct. af efterløunnerne
- Efterlønsmodtagere lever 2 år mindre end andre
- Kvinderne er i overvægt
- Afskaffes efterlønnen skal 40.000 på førtidspension
- Staten vil netto tabe 8,5 milliarder kr. årligt

De som mener, at videnssamfundet handler om, at vi i dag har så høj uddannelse at vi har fjernet os fra den traditionelle kapitalisme, skylder at svare på, om mekanikeren i dag er en vidensarbejder som ikke bliver udbyttet, fordi han kan betjene en computer?

LEVER VI I ET VIDENSSAMFUND?

Da Anders Fogh i 2005 åbnede folketinget sagde han: "Vælgerne ved, at det danske samfund ikke længere er et gammeldags industrisamfund, men et moderne videnssamfund."

Denne forståelse af at vi i dag lever i et videnssamfund er i høj grad blevet adopteret på universiteterne og i den offentlige debat. Men begrebet videnssamfund trækker bestemte opfattelser med sig og bør forstås som en del af den ideologiske kamp om vores kollektive forståelse af vores samfund.

Det svære ved at diskutere begrebet "videnssamfundet" er, at ingen rigtig ved hvad det er. Handler det om, at vi bliver uddannet længere og i så fald, hvor meget skal vi uddannes, før vi er et videnssamfund? Eller er videnssamfundet i virkeligheden en betegnelse for det nogen kalder et servicesamfund? Eller er det et andet ord for industrisamfundets opløsning og at vi i dag er gået over til ikke-materiel produktion?

Begrebet er bredt, men det som er samlende for alle antagelserne om videnssamfundet er, at vi i dag lever i et samfund, som er hinsides industrisamfundet og dermed hinsides de klassekonflikter, der ellers tidligere har været det grundlæggende i samfundet.

Videnssamfundet gør derfor at kampen for socialisme ikke længere er aktuel, men i stedet er kampen for fri vidensdeling det centrale for revolutionær praksis. Som venstreorienteret vil jeg derfor kaste et kritisk blik på teorien om videnssamfundet før vi hovedløst kaster os i armene på den.

De teoretikere, der bruger begrebet videnssamfund, postindustrielt samfund og snakker om ikke-materiel produktion, bør stoppe op og spørge sig selv, hvem der har lavet den computer, som de skriver deres højtsvævende teorier på? Eller hvem der har lavet den bil de kører i? Eller produceret den mad de spiser?

At vi skulle leve i et efter-industrielt samfund er simpelthen åbenlyst forkert, fordi vi i stigende grad er afhængige af produkter, som er industrielt producerede.

At dele af produktionen er flyttet til andre lande handler om international arbejdsdeling, ikke om overgangen til et andet samfund.

Man skal i øvrigt være forsigtig med at acceptere påstanden om at industriproduktionen bare flytter ud, langt det meste industriproduktion bliver stadig lavet i de vestlige lande. Samtidig er sektorer som tidligere ikke var industrialiserede, som fx landbruget, i høj grad blevet det, og landbruget minder i dag i høj grad om en fabrik.

En anden forståelse som "videnssamfundet" dækker over, er at mange i dag arbejder i servicesektoren og i velfærdsinstitutioner, og at vi derfor lever i et oplevelsessamfund med servicearbejdere, som ikke bliver udbyttet.

Denne forståelse bygger på, at udbytning kun foregår i produktionen af fysiske produkter og at de såkaldte servicearbejdere derfor er uden for udbytningen, og derfor er klassekonflikterne ophørt.

For at forstå vores samfundssystem er det nødvendigt at se på produktionen som en generel samfundsmæssig produktion.

Produktion under kapitalismen har alle dage haft brug for, at varerne blev transporteret, at de kunne blive solgt i butikkerne. Samtidig er det i dag nødvendigt at arbejderne får passet deres børn, mens de er på arbejde, og at arbejderne bliver uddannet i skoler.

Derfor kan servicesektoren kun forstås som en integreret del af den samfundsmæssige produktion, og derfor er en pædagog i lige så høj grad en udbyttet arbejder som den, der står ved et samleband i sin blå kedeldragt.

De som mener, at videnssamfundet handler om, at vi i dag har så høj uddannelse at vi har fjernet os fra den traditionelle kapitalisme, skylder at svare på om mekanikeren i dag er en vidensarbejder som ikke bliver udbyttet, fordi han kan betjene en computer?

Pointen er, at klassebegrebet i marxistisk forstand handler om den modsatrettede stilling i produktionen mellem dem som ejer vores samfund og alle os andre, som er tvunget til at sælge vores arbejdskraft. Et øget uddannelsesniveau ændrer ikke på dette forhold.

At kapitalismen er dynamisk er der ingen tvivl om, og at arbejderklassen ændrer sig sammen med udviklingen skal vi selvfølgelig tage seriøst, men en kritisk gennemgang af begrebet "videnssamfundet" afslører, at det er et ideologisk begreb som både er uvidenskabeligt, elitært og mest af alt har til formål at fortælle os at klassekampen er slut.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Efterlønstyveri

Fyns Stiftstidende bragte d. 6/1-11 en artikel, hvor en økonom havde regnet sig frem til hvad efterløn ville koste hvis man sparede op til den over 30 år. Resultatet var ikke overraskende at de 439 kr. som man betaler i efterlønsbidrag (2010-satsen) ikke rækker til en finansiering. Det gælder imidlertid kun hvis man vælger at se bort fra hvad der er sket forud med finansieringen af efterlønnen.

Fra starten er efterlønnen bruger-betalt. Da efterlønnen blev indført i 1979, blev a-kasse-kontingentet sat op fra 2,25 til 7,25 gange dagpengesatsen pr. år, netop med den begrundelse, at efterlønsordningen skulle være udgiftsneutral for statskassen. Dagpengesatsen er det beløb en ledig modtager i understøttelse per dag.

I forbindelse med efterlønsindgrebet i 1998 blev a-kassekontingentet sat lidt ned, men til gengæld blev der indført et efterlønsbidrag, så man tilsammen kan komme op på at betale 13 gange dagpengesatsen.

Man betaler altså ikke bare sit månedlige efterlønsbidrag på 439 kroner for sin efterløn, men også via sit a-kasse-kontingent. I alt op til 11,75 gange dagpengesatsen, svarende til 736 kroner om måneden.

Skattereformen i 1993 indførte arbejdsmarkedsbidraget på otte procent af bruttolønnen.

Arbejdsmarkedsbidraget gik sammen med indtægterne fra a-kasse-kontingentet ind i tre fonde, der skulle dække udgifterne til blandt andet aktivering, sygedagpenge, dagpenge og – EFTERLØN.

Arbejdsmarkedsbidraget skulle sættes ned, hvis indtægterne herfra oversteg fondenes udgifter.

Det skete i 1998. Men bidraget blev ikke sat ned. I stedet fik vi Pinsepakken, der slog de tre fonde sammen til én, Arbejdsmarkedsfonden, der nu også skulle dække de årlige udgifter på godt 20 milliarder kroner til førtidspension.

I 2008 var der, trods de nye udgifter til førtidspensionen, igen overskud i Arbejdsmarkedsfonden.

Svaret var en ny reform, som simpelthen afskaffede fonden, men fastholder lønmodtagernes fulde brugerbetaling via arbejdsmarkedsbidrag, a-kassekontingent og efterlønsbidrag.

Sagt på godt dansk: Indtil 2008 er efterlønnen fuldt finansieret via ovenstående ordninger, men så beslutter folketinget at pengene skal indgå i det almindelige statsbudget (med skattelettelser, bankpakker, krige osv.).

Vupti så er der ikke længere råd til efterlønnen og den skat der i sin tid blev indført på bruttolønnen bliver brugt på noget helt andet end det der oprindeligt var formålet.

Hvis man er venlig kan man med professor Tribini sige: "Fuld tilfredshed eller pengene er spildt".

Man kan også kalde det ved sit rette navn: TYVERI.

AF SØREN STEEN HANSEN

HVEM HAR ANSVARET FOR KOREA-KRISEN?

På den koreanske halvø er et land i gang med at demonstrere sin militære styrke, bl.a. sine atomvåben, samtidig med at det nægter at indgå i forhandlinger, der kunne mindske spændingerne.

Dette land er ikke Nordkorea. Det er USA. Da Nordkorea sidst i november 2010 sendte raketter ind over sydkoreansk territorium, var USA's svar at deltage med et atombevæbnet hangarskib i en fælles militærøvelse med Sydkorea tæt på grænsen til Nordkorea. Dette kan kun forstærke spændingerne.

At fokusere på USA's rolle i krisen skal ikke tjene som undskyldning for det nordkoreanske angreb, som dræbte uskyldige civile. Det diktatoriske nordkoreanske regime har sin helt egen dagsorden med at optrappe spændingerne.

Men det nordkoreanske angreb giver ikke mening, med mindre man betragter det som resultat af USA's skrappe sanktioner mod et tungt militariseret stalinistisk diktatur, som står i spidsen for en faldefærdig økonomi og en fattig og udmarvet befolkning.

Spændinger

Nord- og Sydkorea har teknisk været i krig siden 1950, selv om der i 1953 blev indgået en våbenhvile, der satte en stopper for en tre år lang blodig krig, hvor USA støttede Syd mod en nordkoreansk stat, som blev støttet af Kina og Rusland i den kolde krigs første år. Amerikanske tropper har siden holdt Sydkorea besat, og der har fra tid til anden været små sammenstød langs den demilitariserede zone, som deler de to lande.

Nordkorea er blandt de sidste stalinistiske stater i verden – og dets økonomi er tæt på at kollapse. Den nordkoreanske krise kunne give anledning til at forsøge at mindske spændingerne – men USA og Sydkorea har snarere øjnet en mulighed for at øge presset på Nord. Derudover har strategierne i Washington og Seoul formentlig brugt det nordkoreanske lederskifte fra Kim Jong-Il til sønnen Kim Jong-un til at teste de nye magthavere i Nord. Så USA har raslet med våbnene, og det har Nordkorea reageret på.

Den sydkoreanske præsident Lee Myung-bak har foretaget et brud med sine forgængeres politik, der gik ud på at indgå i et økonomisk og diplomatisk samarbejde med Nord. Og i kølvandet på Nordkoreas angreb afbrød Syd al humanitær hjælp – inklusiv fødevarer – på et tidspunkt med udbredt hungersnød i Nord.

Det er Obama-regeringen, som har været drivende i denne politik, siden man i april

Nordkorea er begyndt at spille med musklerne, her ses den nordkoreanske hær på parade

2009 vedtog at isolere Nordkorea diplomatisk. Det skete efter en raketaffyring, som regimet hævdede var en satellit, men som USA fastholder var et langtrækkende missil.

Forhandlinger

Men blot et år tidligere var Nordkorea inviteret til seks-parts forhandlinger om konflikten mellem Nord- og Sydkorea, som ud over de to lande også involverede USA, Rusland, Kina og Japan.

De forhandlinger, som fandt sted under Bush-regeringen, havde fået Nordkorea til at acceptere at skrotte hele sit atomvåbenprogram og tilslutte sig traktaten om ikke-spredning af kernevåben (NPT). Til gengæld skulle Nordkorea modtage olie til at dække sit energibehov.

Men Bush-regeringen tolkede åbenbart Nordkoreas accept af NPT som et svaghedstegn og forsøgte at tvinge landet til endnu flere indrømmelser. Ifølge Washington Post ønskede USA "fuld adgang til alle kraftværker og andre faciliteter, som man mener har forbindelse til kernevåbenprogrammet, herunder militære faciliteter". Dette krav er ifølge eksperter fuldstændigt uacceptabelt for enhver stats suverænitet og ville have givet USA og Sydkorea fuld adgang til at udspionere Nord.

Da Nordkorea stejlede over USA's krav, svarede Bush-regeringen ved at trække et løfte tilbage om at fjerne Nordkorea fra

listen over lande, der støtter terrorisme – en indrømmelse, der kunne have åbnet for diplomatisk og økonomisk samarbejde med andre lande.

Nordkorea svarede ved at forlade seks-parts-forhandlingerne helt, man smed atomvåben-inspektørerne ud af landet og annoncerede en genoptagelse af kernevåbenprogrammet. For at sikre sig, at USA tog budskabet alvorligt, inviterede man en amerikansk forsker til landet for at besøge, hvad han rapporterede var et avanceret atomanlæg.

Pres

Kort fortalt har USA's forhandlere bortkastet en historisk mulighed for at opnå et atomvåbenfrit Nordkorea – et diplomatisk og sikkerhedsmæssigt mål gennem mere end et årti – i håb om, at man kunne presse det nordkoreanske regime endnu mere.

Samtidig ønsker man ikke at presse Nordkorea til økonomisk sammenbrud. Det ville sende millioner af flygtninge ind over grænserne til Kina og Sydkorea. Målet er snarere at holde den nordkoreanske økonomi kørende, samtidig med at man på skift lokker og truer regimet til indrømmelser.

Det giver samtidig Nordkoreas diktatur et vist spillerum for sine interesser – og set i det lys er regimets militarisme og paranoia måske knap så uforståelig.

MARTIN JOHANSEN

Hvorfor vil vi hellere have en S-SF regering?

Rundt om i Europa har socialdemokratiske regeringer gennemført blodige nedskæringer som svar på den økonomiske krise.

Det har de gjort på trods af massive folkelige protester og store strejker. Det gælder fx lande som Grækenland, Spanien og Portugal. I Danmark, i Kommunernes Landsforening (KL), har det socialdemokratiske flertal sørget for, at regeringens nedskæringsplaner for kommunerne kan blive ført ud i livet uden forhindringer.

Og når valget kommer, står valget mellem en VKO, der vil afskaffe efterlønnen, og en S-SF regering, der vil hæve arbejdstiden en time om ugen – og som desuden får brug for Det Radikale Venstres støtte enten som støtteparti eller som en del af en ny regering.

Valget er ikke ligegyldigt

Alt tyder på, at når valget kommer, vil blå blok føre valgkamp på afskaffelsen af efterlønnen og – hvis valget ikke kommer før – den vækstplan, de vil fremlægge til april, som garanteret indeholder flere nye forringelser. Og dét kommer oveni flere år med massive nedskæringer, asocial politik og heftig racisme. Hvis VKO vinder valget på den baggrund, vil de næppe stå tilbage for at skruge gevaldigt meget op for nedskæringerne, privatiseringerne, skattelettelserne og muslimhaten.

Og trods alt har S og SF ikke så sorte drømme med vores velfærd som Claus Hjort Frederiksen og de andre.

Kapitalistisk arbejderparti

S og SF er reformistiske arbejderpartier, det Lenin i hans tid kaldte kapitalistiske arbejderpartier. På den ene side forsvarer de kapitalismen og på den anden side er de partier, som arbejderklassen støtter i håbet om konkrete forbedringer.

Hvis flertallet af arbejderne stemmer på S og SF, er det udtryk for forhåbning om en mere "fair" politik efter næste valg. Derfor er det arbejderpartier. Men de forsvarer kapitalismen, og de har accepteret kapitalismens logik om, at det er arbejderklassen, der skal betale for krisen.

Mellem kapital og arbejdere

Vinder S og SF valget vil de fortsætte med at skære ned, hvor de borgerlige slap, fordi de har accepteret de borgerliges præmisser. Det betyder, at forhåbningerne til dem vil bryde. Mange af dem der har troet på, at de vil føre en mindre skæv politik, vil begynde at kigge efter alternativer.

Det stiller krav til venstrefløjen og giver muligheder for venstrefløjen. Hvis venstrefløjen kan vise et tydeligt alternativ til S og SF, men også til kapitalismen, kan Venstrefløjen vokse. Et reelt alternativ til S og SF kommer ikke alene af en – efter valget – forhåbentlig større EL folketingsgruppe.

Det, der kan skabe reelle alternativer er, når der kommer bevægelser uden for folketetinget. Strejker i Frankrig, Grækenland, Spanien og Portugal viste dette alternativ, men de viste også, at der er behov for vedholdende store strejker, hvis vi skal vinde reelle forbedringer.

CHRISTINE BERGEN

EN INSPIRATION FOR ALLE DER VIL SLÅS

Helle Svinth Nielsen argumenter i artiklen for, at besættelser igen kan og bør blive en del af arbejderklassens kamp også i Danmark.

Besættelser af arbejdspladser, der blandt andet var en udbredt kampform i 1970'erne, har inden for de seneste år igen vundet frem. Specielt i 2009, efter krisen brød igennem, har verden været vidne til en lang række eksempler på, at frustrerede arbejdere tager sagen i egen hånd og tager kontrol over deres arbejdsplads.

Besættelser har gennem tiden været et effektivt middel til at bekæmpe fyringer, lønnedgang eller lukning af arbejdspladser – og er det til stadighed. Kampen vindes ikke hver gang en arbejdsplads besættes, men det er med til at vise arbejderklassens styrke og potentiale, når den står sammen.

Eksempler som Vestas på Isle of Wight, der fik en del opmærksomhed herhjemme, og Visteon i England og Nordirland, hvor 600 fyrede medarbejdere vandt retten til fratrædelsesgodtgørelse, er vigtige kampe at kunne vise tilbage til.

Det er eksempler, der kan tjene som inspiration for andre. For de arbejdere, der deltager i en strejke eller besættelse, giver det selvtilid og en bevidsthed om, at det er muligt at kæmpe imod – og nogen gange vinde. I Argentina var der i 2000-01 en bølge af blokader og besættelser, bl.a. med det resultat at 160 af arbejdspladserne stadig er under arbejderkontrol.

Besættelser er en effektiv kampform, fordi de giver arbejderne den fulde kontrol over arbejdspladsen, f.eks. til at sikre at al produktion eller levering reelt står

Vestas-arbejdere på Isle of Wight besatte fabrikken i protest mod fyringer

stille. Samtidig er arbejdsgiveren mindre tilbøjelig til hurtigt at gribe ind og forsøge at bryde strejken, når arbejderne er i besiddelse af virksomhedens materiel. Det er desuden en meget synlig form for protest, hvor andre har mulighed for at møde op og vise deres solidaritet, og hvor arbejdspladsen tjener som base for en samlet kamp. Derudover sætter det et meget relevant spørgsmålstejn ved, hvem der reelt har magten over virksomheden – arbejderne eller kapitalisten.

Det allerstørste potentiale ligger dog i at kunne vinde solidaritet og sprede kampen. En besættelse kan inspirere andre og

sprede sig fra en lokal aktion, til en større offensiv mod arbejdsgiverne og systemet, med en reel mulighed for at skubbe til magtbalancen. Og inspirationen kan også komme fra mere uerfarne arbejdere uden tradition for kamp, der opdager, at de kan ændre noget. Arbejderklassen i dag er meget forskelligartet, men har også udvist en stigende militans.

Magthaverne har længe kørt kampagne for at overbevise os om, at vi må acceptere beskæringer af løn og efterløn, længere arbejdstider og privatiseringer. Men kapitalismen viser stadig tydeligere, at den ikke fungerer. Med krise, krige og den generelle slagtning af velfærden skærpes klassekam-

pen og det bliver mere og mere synligt, at det er nødvendigt at kæmpe imod.

Socialister har spillet en stor rolle i forhold til at forme disse kampe – og har en stor rolle at spille i dag, hvis der skal bygge bro mellem arbejdernes militans og socialismen. Politisk diskussion, organisering og ledelse på arbejdspladsen er afgørende for, hvilken retning kampen tager. Det er vigtigt, at den bygger på demokrati fra nederen, at det er arbejderne der ejer kampen og at den ikke begrænses af f.eks. en bureaukratisk fagtop.

Samtidig er det vigtigt, at arbejdsgiverne ikke får muligheden for at splitte arbejderne – at de står sammen og ikke f.eks. vender sig mod indvandrere eller udenlandsk arbejdskraft. Kapitalismen har skylden alene og det er derfor også den kampene skal rettes imod. Den seneste tids besættelser viser, at det er muligt at kæmpe imod. De er bevis på, at arbejderne har magten til at ændre verden – og kun arbejderne kan befri sig selv.

WIKILEAKS DOKUMENTER

Fred så Israel kan forberede krig

Ifølge dokumenter fra den amerikanske ambassade i Israel, som hjemmesiden WikiLeaks har offentliggjort, forbereder Israel en ny storkrig.

Den israelske forsvarschef Gabi Ashkenazi skulle have sagt til en amerikansk delegation: "Jeg forbereder den israelske hær på storkrig, da det er lettere at omstille til en mindre operation end det modsatte." Samtidig viste den israelske forsvarschef sin ligegyldighed over for civile ofre ved at slå fast, at Israel ikke accepterer "nogen begrænsninger på krigsførelsen i befolkede områder".

Det betyder at Hillary Clinton og Barack Obama vidste, at Israel forberedte en ny storkrig, da de igangsatte "fredsforhandlingerne" i 2010.

Israel underminerer demokrati i Palæstina med blokade af Gaza og støtte til Fatah

Af et andet WikiLeaks dokument fra 2008 fremgår det, at det har været Israels mål

med blokaden "at skade Hamas-styret i Gaza økonomisk uden at skabe en humanitær krise og købe tid, så Fatah kan genopbygge støtte".

Ved det eneste demokratiske valg i de palæstinensiske selvstyre-områder fik Hamas 76 og Fatah 43 af de i alt 132 pladser i parlamentet.

Israel har i samarbejde med Fatah gennemført et kup mod den demokratiske valgte Hamas-regering på Vestbredden.

Som lederen af Israels sikkerhedstjeneste, Yuval Diskin, ifølge endnu et dokument fra WikiLeaks har sagt: "De [Fatah; red.] nærmer sig en nulsum-situation, og alligevel beder de os om at angribe Hamas. Det er en ny udvikling. Vi har aldrig set den slags før. De er desperate."

En repræsentant fra Fatah har efter afsløringerne indrømmet at have samarbejdet med Israel om "sikkerhedsspørgsmål af interesse for begge parter".

Fawzi Barhoum, talsmand for Hamas, konstaterer: "Det her beviser, hvad Hamas hele tiden har sagt: At der har været en

arbejdsdeling mellem dele af Gazas forhenværende styre og den israelske besættelsesmagt. Den samme situation består lige nu på Vestbredden."

Regeringens dobbeltspil

I dokumentarfilmen CIA's danske forbindelse kom det frem, at CIA brugte den grønlandske lufthavn Narsarsuaq til transport af fanger til bl.a. Usbekistan og Afghanistan, hvor CIA havde tortur-fængsler.

Efter dokumentarfilmen rejste oppositionen et krav om en undersøgelse af CIA's brug af lufthavnen. Men samtidig med at Per Stig Møller lovede at stille kritiske spørgsmål til USA blev topembedsmænd sendt til den amerikanske ambassade med det budskab, at USA ikke skulle svare.

Med den tidligere amerikanske ambassadørs ord: "Den danske regering har officielt udtrykt deres bekymring om beskyndningerne, man har til os privat indikeret, at de ønsker sagen skal forsvinde så hurtigt og stille som muligt."

Regeringens dobbeltspil i forholdet til Grønland og USA er ikke noget nyt. Også i forhold til Thule-basen har danske regeringer spillet dobbeltspil. Her bad den socialdemokratiske statsminister H.C. Hansen USA om ikke at spørge om lov til at have atomvåben på Grønland, men bare at gøre det.

Dobbeltspillet viser, hvordan skiftende danske regeringer udnyttede kontrollen med Grønland til at fremme danske udenrigspolitiske mål – især et bedre forhold til USA – på en måde, der er i modsætning til grønlandernes interesser. Og så kynisk at det skal hemmeligholdes for offentligheden.

Tidligere landstyreformand i Grønland, Lars-Emil Johansen, har efter afsløringerne krævet grønlandsk kontrol over egen udenrigspolitik. Ved at bruge Grønland til at fremme egne interesser opfører Danmark sig som en klassisk kolonimagt.

FORSVAR WIKILEAKS

WikiLeaks' seneste, igangværende offentliggørelse af en kvart million indberetninger fra amerikanske ambassader verden over har udløst et voldsomt modangreb fra USA og dets allierede. Alle tilhængere af demokrati og åbenhed må gå til forsvar for WikiLeaks og dets talsperson, Julian Assange.

Ved de tidligere store WikiLeaks-leaks (om krigen i hhv. Irak og Afghanistan) har Obama-administrationen forsøgt sig med blot at fordømme offentliggørelsen – med henvisning til at de bragte amerikanske soldater m.fl. i fare.

Men allerede inden den seneste offentliggørelse har udenrigsminister Hillary Clinton været i kontakt med en lang række lande for at afbøde skadevirkningen for USA's renommé og – er det nu tydeligt – for at signalere et fælles modangreb.

Statsmagtens modangreb

Det hidtidige højdepunkt i modangrebet er fængslingen af Julian Assange i Storbritannien på anklager om voldtægt og andre

seksuelle overgreb, angiveligt begået i Sverige i august i år.

Desuden er WikiLeaks normale servere blevet lukket ned af amazon.com efter politisk pres. I stedet er de nu flyttet til Schweiz og findes på www.wikileaks.ch. PayPal har lukket deres konto efter politisk pres. Osv. osv.

Stribevis af højtstående amerikanske politikere og mediefolk har kaldt ham "forræder". Nogle er gået så vidt som til offentligt at fremsætte mordtrusler mod Assange, som nu frygter at blive udleveret til USA, hvor chancen for en fair retssag ikke er stor.

Obama-regeringens statsadvokat har indledt en undersøgelse for at finde paragraffer, man kan anklage Assange for.

Andre statslige institutioner, og sågar universiteter, i USA advarer deres ansatte mod at kigge i WikiLeaks-papirerne under henvisning til, at de stadig er hemmeligt-stemplede.

Karaktermord

Men denne statslige magtanvendelse står ikke alene. Der føres samtidig en mediekampagne for at beklikke Assanges hæderlighed og motiver. Og det er denne sidste del, der risikerer at afholde folk fra helhjertet at forsvare WikiLeaks og Assange.

Herunder vil vi gennemgå nogle af de vigtigste argumenter.

WikiLeaks bringer liv i fare – ?

Offentliggørelsen af Irak- og Afghanistan-dokumenterne blev mødt med anklager om, at den udgjorde en risiko for amerikanske soldater og civile irakere og afghanere.

Et internt amerikansk regeringsnotat fortæller imidlertid, at der ikke kan påvises konkrete tilfælde, hvor det er sket.

Oveni dette kan man naturligvis pege på, at der er et stort element af hykleri i påstanden: Det er først og fremmest den amerikanske regering, der bringer såvel irakeres, afghaneres som amerikanske soldaters liv i fare ved deres krige.

Viden er naturligvis et våben i enhver krig. Så det, den amerikanske regering siger, er blot, at "vi vil have monopol på viden". Vores synspunkt er et andet: Vi ønsker, at modstanderne af USA's krige og besættelser får så megen viden som muligt om, hvad USA og dets allierede foretager sig.

Er det fair at offentliggøre hemmelige regeringsdokumenter?

Men tilbage står: Er det ikke rimeligt, at regeringer kan hemmeligholde fx indberet-

ninger fra ambassader?

Her må man starte med at spørge, hvorfor de hemmeligholdes? Noam Chomsky gav et meget klart svar for nylig i et interview om hans egen rolle i Daniel Ellsbergs berømte offentliggørelse af Pentagon-papirerne i 1971: "En af de vigtigste grunde er at beskytte regeringen mod sin egen befolkning."

Det er i høj grad også tilfældet denne gang. Man kan føre lange og abstrakte diskussioner om berettigelsen af at offentliggøre regeringsdokumenter.

Humlen er imidlertid, at afsløringerne viser, at både USA's regering og mange af dets allierede bevidst har løjet for deres egne befolkninger. At USA har brugt økonomisk pression på selvstændige stater for at få opbakning til deres Københavns-erklæring ved klimatopmødet i 2009. At der er lagt pres på retsvæsenet i fx Spanien og Tyskland for ikke at forfølge anklager om tortur og mord på statsborgere i disse lande, osv. osv.

Når regeringer lyver i den grad, som USA's og deres allierede gør det, vil de færreste nok være i tvivl om, at offentliggørelsen er til gavn og ikke til skade for demokratiet. Et af demokratiets forudsætninger er, at man kan stille politikere til ansvar. Det kan man oftest ikke, men WikiLeaks har gjort nogle ting lidt lettere.

Det virker også ret absurd, når fx USA's regering beklager sig over offentliggørelsen af Irak- og Afghanistan-dokumenterne, når de samtidig er tilgængelige for over 100.000 militærpersoner på det såkaldt "militære internet".

Som Chomsky siger: De "hemmeligholdes" af frygt for befolkningen – ikke af frygt for fremmede magter, terrorister eller hvem nu "de onde" måtte være.

Assange's voldtægtssag

Ingen af os kan vide, hvad der er foregået mellem Assange og de to svenske kvinder i august 2010. Det er naturligvis en relativt banal sag – om end alvorlig for de implicerede – som burde have haft en helt ordinær behandling.

Der er imidlertid så mange "mærkelige" omstændigheder omkring den måde, sagen har udviklet sig på, at det nu er tydeligt, at dens ikke-opklaring skyldes, at den kan bruges i heksejagten på Assange.

For det første, er Assange endnu ikke anklaget for noget. Den svenske anklagemyndighed har ønsket ham afhørt, hvilket Assange gentagne gange har erklæret sig villig til. Når det i medierne fremstilles, som om der har været en større politijagt på Assange, er det simpelthen ikke rigtigt.

For det andet, har den svenske anklagemyndighed haft masser af lejligheder til at afhøre Assange. Han har opholdt sig i Sverige i 40 dage i efteråret. Og da han forlod Sverige var det efter udtrykkelig tilladelse fra den svenske anklagemyndighed. Selv efter han forlod Sverige har han gentagne gange erklæret sig villig til at lade

sig afhøre.

For det tredje, er det helt ude af proportioner at udsende en Interpol "red notice" mod Assange for at få en afhøring i en så relativt banal sag. Specielt når Assange selv har erklæret sig villig til at lade sig afhøre.

Det er tydeligt, at den svenske anklagemyndighed i denne sag er styret af den svenske regerings politiske interesser. Dels i at sikre et godt forhold til USA, dels i ikke at få afsløret svenske regeringsløgne over for deres egen befolkning.

Der er ingen grund til at gå ind i spekulationer om, hvorvidt Assange er skyldig i seksuelle overgreb eller ej. Hvis han er det, skal han naturligvis dømmes for det som alle andre. Det kunne en evt. retssag måske have afklaret i efteråret.

I dag er situationen imidlertid en anden: De mulige anklager mod ham indgår i et politisk spil, som skal trække fokus væk fra regeringers løgne og manipulation – som har langt større konsekvenser for langt flere mennesker, end hvad Assange evt., engang, måske vil blive anklaget for over for de to kvinder.

Det er grunden til, at fx journalisten John Pilger og filminstruktøren Ken Loach i retten i London tilbød at betale kaution for ham. Sagen er blevet absurd, og vi må kræve Assange løsladt.

Stol ikke på magthaverne

Den 23. november 1917, to uger efter den russiske revolution, offentliggjorde den nye arbejderregering en omfattende diplomatisk korrespondance mellem den tidligere russiske regering og dets allierede. Da i december 1917 blev offentliggjort i britiske og amerikanske aviser, udløste det vildt furore i magtens cirkler.

Ved offentliggørelsen skrev den russiske socialist Leon Trotskij bl.a.: "Hemmeligt diplomati er et nødvendigt værktøj for et besiddende mindretal, som er tvunget til at bedrage flertallet for at underkaste det sine interesser. Imperialismen, med dens lyssky planer for erobringer og dens røveralliancer og aftaler, har udviklet det hemmelige diplomati til det højeste niveau."

Og: "Afskaffelsen af hemmeligt diplomati er den første betingelse for en ærlig, folkelig og ægte demokratisk udenrigspolitik. Sovjetregeringen anser det som sin pligt at udføre en sådan politik i praksis."

Det hemmelige diplomati spiller den samme rolle i dag. Men der er stadig lang vej til at afskaffe magthavernes hemmelige diplomati.

WikiLeaks har givet os et indblik i et lille hjørne af dette hemmelige diplomati, og derfor skal vi forsvare WikiLeaks – og bruge deres afsløringer som våben til den arbejderrevolution, som er det eneste, der kan afskaffe hemmelighedskræmmeriet.

Introduktion til socialisme Marxisme og anarkisme

Som aktiv socialist omgås og samarbejder man ofte med personer og bevægelser, der opfatter sig selv som anarkister, autonome, sort blok osv. Derfor er det også nødvendigt at forholde sig til de ideer, der her samlet vil blive betegnet som anarkisme.

Denne artikel er ment som en kort introducerende skitsering af, hvordan marxismen stiller sig i forhold til nogle af de punkter, som langt de fleste anarkistiske strømninger synes at have til fælles.

Forholdet til staten

Anarkister og marxister har det til fælles, at de ønsker at bekæmpe den eksisterende stat, og at de kæmper for et klasseløst samfund. Anarkister er dog imod enhver form for stat, idet de ikke forholder sig til muligheden for en væsentligt anden type stat, end den man kender i det kapitalistiske samfund. Da det samtidig ses som noget uundgåeligt, at egoisme og magtbegær er fremherskende hos mange mennesker, er frykten, at også en stat i et socialistisk samfund vil blive korruperet og domineret af en lille elite.

Marxister argumenterer på den anden side for, at statens udformning er et resultat af magtforholdene i samfundet – i et kapitalistisk samfund er staten indrettet med henblik på at sikre det lille mindretal, kapitalisternes, magt. Men i et socialistisk samfund, som er et resultat af det store flertals opgør med kapitalismen, vil staten blive indrettet af det store flertal i deres interesse og kan derfor udformes langt mere demokratisk.

Når det er nødvendigt overhovedet at opbygge en ny stat efter opgøret med kapitalismen, skyldes det bl.a. at kapitalismen, den gamle herskende klasse og deres stat ikke bare vil forsvinde som dug for solen fra den ene dag til den anden. Opbygning af en alternativ magtstruktur, en arbejderstat, er derfor en del af revolutionen og nødvendig for at vinde kampen mod kapitalismen og konsolidere det socialistiske samfund.

Samtidig ser marxister ikke menneskets natur som uforanderlig, men derimod stærk præget af samfundsindretningen. I et samfund, der bygger på omfattende samarbejde, inddragelse og demokrati, vil der ikke være noget særligt behov for egoistisk egennytte-maksimering og magtbegær, og disse menneskelige "egenskaber" vil kunne træde mere i baggrunden.

Den dogmatiske afvisning af enhver statslignende institution gør det ofte til et problem for anarkister at forholde sig til den eksisterende kapitalistiske stat og opgøret med denne. Det kan på den ene side betyde, at staten helt ignoreres som faktor, men paradoksalt nok har det historisk og i dag også medført, at nogle anarkister har opfattet staten (forstået som den eksisterende borgerlige stat) som uundgåelig og nødvendig og ligefrem aktivt har støttet den, som det skete for de spanke anarkister i CNT i 1936, da de endte med at

Antikrigsbevægelsen blev skudt i gang med en vis portion direkte aktioner, på billedet ses en aktion fra Los Angeles

støtte op om en fortsat borgerlig statsmagt i Catalonien.

Direkte aktion

Et andet kendetegn for anarkisme er, at der lægges stor vægt på direkte aktion. Ofte så stor at aktionsformen bliver et mål i sig selv. Marxister er i mange tilfælde også fortalere for direkte aktion. Især forstået som at der handles imod myndigheder og lovgivning, f.eks. hvis et flertal på en arbejdsplads stemmer for en blokade. Men sjældent hvis det forstås som, at en lille gruppe bryder ud og handler på trods af et uenigt flertals interesser.

Direkte aktion må ikke blive et dogme. For marxister er det vigtigste i valget af aktionsform, om det, man gør, bidrager til det langsigtede mål om en bred folkelig opstand, der udvikler sig til en revolution for socialisme. Det betyder f.eks., at det er særligt vigtigt at forsøge at inddrage så store dele af arbejderklassen i aktiviteterne som muligt. Både fordi vi er stærkere, jo flere vi er, men også fordi det kun er kampe og revolutioner med bred deltagelse, der kan vise mulighederne for og give erfaringen med et stærkt udvidet demokrati og alle almindelige menneskers deltagelse i styringen af samfundet.

Når direkte aktion bliver handling for

handlingens skyld, og en lille gruppes handling på vegne af det inaktive flertal, bliver der tale om en elitær og ikke en demokratisk kamp, hvilket aldrig vil kunne føre til socialisme, fordi den lille elitære gruppe, hvis den har succes, også kommer til styre på en udemokratisk måde som fx på Cuba efter revolutionen i 1959.

DENNIS STRØM PETERSEN

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen... Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Kalender – Møder – Debat

ISU-København

Alle møderne er kl. 19.00 i Støberiet, Blågårds Plads.
Kontakt: Sonja 2870 2305.

Torsdag den 13. januar: Landsmødedebat: Krise og modstand.

Torsdag den 20. januar: Landsmødedebat: Opbygning af IS/U .

Torsdag den 27. januar: vi tager med til Modkrafts debatmøde om valgkamp og venstrefløjens udfordringer, mellem Johanne Schmidt Nielsen (Ø) og Thor Möger Petersen (SF). Pris: 30 kr.

Torsdag den 3. februar: fagbureaukratiet og krisen.

Torsdag den 10. februar: det marxistiske klassebegreb i det 21. århundrede.

ISU-ÅRHUS

Kontakt: Mikkel 4046 5752 eller Dennis 2871 5069.

Tirsdag den 25. januar kl. 19.30, Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31: den palæstinensiske venstrefløj + landsmødediskussion.

Tirsdag den 8. februar kl. 19.30, Studenternes Hus, mødelokale 2.3.

ISU-Odense

Alle møderne er i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00.
Kontakt: Jens 2426 8023

Onsdag den 19. januar: landsmødedebat.

Onsdag den 2. februar: pariserkommunen.

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon 20686026

ISU-Aalborg

Kontakt landskontoret på telefon 35357603 for information om aktiviteter.

ISU-Silkeborg

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Kalender

København:
Tænd et lys for Gaza
Fredag den 14. januar kl. 15.00-17.00, Kultorget.
Arr.: Human Rights March.

Stop nazi-marchen i Dresden
I februar har nazisterne igen planlagt en stor march i Dresden. Målet

med mødet er at få mobiliseret modstand, og samle en bus der kan køre til Dresden og støtte op om de tyske anti-fascisters modstand.
Tirsdag d. 18. januar 2011 kl. 19.00, 1. sal i Folkets Hus, Stengade 50.
Folkekøkken fra kl. 18.00.
Arr.: Modstand Solidaritet

Deltag i udviklingen af Fredsfestivalen 2011 med tema: fred uden NATO, nedrustning og udvikling.
Lørdag den 22. januar kl. 13.00-15.00, Skurbyen, Wagnersvej 19, Sydhavnen.
Arr.: Valby og Sydvest mod krig.

Debatmøde mellem Johanne Schmidt Nielsen (Ø) og Thor Möger Petersen (SF) om valgkamp og venstrefløjens udfordringer.
Torsdag den 27. januar kl. 19.00, Støberiet, Blågårds Plads.
Arr.: Modkraft.
Pris: 30 kr.

Fakkeltog til minde om krigsofre med efterfølgende møde og debat i Fredsfondens Hus
Oplæg med den dansk-afghanske journalist Eva Arnvig og Lene Junker fra Nej Til Krig.
Formålet med mødet er at samle mange fredsaktivister og organisationer for at planlægge en fælles kampagne mod Danmarks deltagelse i Afghanistan krigen.
Torsdag den 27. januar kl. 17.00 på Christianshavns Torv.

Progressiv mediemesse
Konference om venstrefløjens medier med stader for de forskellige aviser, tidsskrifter osv. Debat om hvad venstrefløjens medier kan bidrage med og om fremtiden.
Lørdag den 5. februar kl. 11.00-18.00, mødesalen, 3F BJMF, Trekronergade 26, Valby.

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

A close-up portrait of Ali Sufi, a man with a beard and mustache, wearing a dark pinstriped cap and a dark jacket with a fur collar. He is looking slightly to the right with a thoughtful expression.

Interview med Ali Sufi

- Hvordan virkeligheden i virkeligheden hænger sammen

Du har næsten garanteret set ham før. Højest sandsynligt på scenen, hvad enten det er til demo mod krigen i Afghanistan, fredsfestival på Operaen eller til støtteaften for dødsdømte på Støberiet.

Ali Sufi har formået at blive et kendt ansigt inden for det politiske og musikalske miljø, uden opbakning fra store pladeselskaber eller den øvrige profitbaserede musikindustri.

Han rapper om ting, der ligger hans hjerte nært, og har for vane at stille op til arrangementer, han mener fortjener opmærksomhed. Han sætter ord på følelser, vi alle kan genkende, hvad enten det handler om hverdagen og kærligheden, eller om krig og fremmedfrygt.

Han spytter konstant nye tracks ud, og bruger internetmedier som Youtube og Myspace, og sit eget uafhængige pladeselskab Rap Moves, til at selv publicere og opreklamere dem.

Med knivskarpe ordkløverier foreviget i rap'ens klare verbale udtryk stræber han efter at være en stemme for dem i Danmark, der normalt ikke bliver hørt, og at skabe et andet billede af hvem disse mennesker er, end de stereotyper vi får præsenteret i massemediernes.

Kan du fortælle lidt om din baggrund?

Jeg er født i Iran, mine forældre var med i en modstandsbevægelse der var imod styret. De flygtede til Irak, da det var for risikabelt for dem at blive i Iran. Under den 1. Golfkrig i 1991 sendte de alle børn til udlandet. Jeg kom til Danmark hvor jeg boede hos en plejefamilie. Jeg var da 9 år gammel. Min mor døde to år efter at jeg var taget af sted, og min far kom til Danmark efter yderligere to år.

Jeg har gået i folkeskole og gymnasium i Århus, og efter et mislykket forsøg på at læse økonomi på Århus Universitet, startede jeg på RUC (Roskilde Universitetscenter), hvor jeg pt. er i gang med at skrive speciale om dannelse af medborgere blandt etniske minoritetsdrengene, i faget Forvaltning.

I tracket 'Vores kultur' siger du "rap – det er vores medie". Kan du uddybe betydningen af hiphop som medie

i vores tid?

Jamen, historisk set brugte sorte mennesker hiphop og rap til at tale med hinanden og få nogen ting på dagsorden, uden at det skulle være igennem de etablerede nyhedsmedier der havde patent på at påvirke folk.

Det er også et medie, hvor man kan give udtryk for sin egen situation og på den måde få en positiv selvopfattelse. Der er mange følelser folk opfatter som individuelle, men ved at give udtryk for dem igennem musikken skaber man et billede af, at man ikke står alene med sine tanker.

Hiphop er for mig, som så mange andre, en alternativ måde at forny og vedligeholde mit verdenssyn, i ly for mainstream mediers overfladiske og forvrængede billede af, hvordan virkeligheden i virkeligheden hænger sammen. Det er derudover et godt middel for mange til at "tale" sammen, og fastholde vores kultur.

Det er et godt middel til at skabe en kollektiv bevidsthed om mange af de samfundsmæssige problemer, vi alle har svært ved at fortolke i hverdagen.

Hvad er Rap Moves?

Rap Moves startede med at være et projekt, der med (rap) musikken, forsøgte at skabe et talerør for unge. Det udviklede sig så til også at være en gruppe og et uafhængigt pladeselskab. Så det er en kombination af socialt arbejde og entertainment. En familiepakke om man vil.

'Uniform' – et af dine tracks der snart kommer ud - hvad handler den om?

Min sang "Uniform", handler netop om den ovenfor nævnte kollektive bevidsthed. Sangen handler om hiphop-uniformen, perker-uniformen, som den også bliver kaldt af mange. Mange etniske minoritets(dreng) går med baggie bukser der hænger, hættetrøjer, caps, store jakker. Ofte fordi rap og hiphop er deres kultur. Men det gør dem også mere synlige, nemmere at spotte, nemmere ofre for diskrimination i gadelivet.

Derfor har jeg lavet sangen, fordi jeg mener, at uniformerne, er med til at give dem en kollektiv bevidsthed. De kan identificere hinanden gennem uniformen, samtidig med at de kan være sikre på, at den anden person der bærer uniformen, sikkert også gennemgår mange af de

samme kampe i hverdagen.

Hvordan oplever du at leve i DK med muslimsk baggrund? Hvorfor tror du danskere har så nemt ved at hoppe på racismetoget i disse tider?

Jeg oplever at mange muslimer føler, at de ikke er velkomne. At være muslim, eller ligne en muslim, betyder mange gange, at folk kigger skævt til dig på gaden. Eller du skal stå op til avisartikler der omtaler dig som et problem, næsten på daglig basis.

Men jeg tror at det handler om ressourcer. Hvis du har ressourcer, og ikke er marginaliseret, har du også ofte det mentale overskud til at kunne se bort fra at der rent faktisk findes så meget diskrimination i Danmark. Men at have ressourcer er jo ikke en absolut ting. Så hvis dit liv kommer på slingrekurs, kan du hurtigt finde dig i en position, hvor du bliver irriteret og frustreret over konstant at blive udråbt til samfundets største problem.

Jeg tror at det er nemt at udpege nogen til syndebug, i Danmarks tilfælde muslimerne, når det politiske landskab er sådan indrettet, at en reel løsning af samfundets strukturelle problemer, aldrig nogensinde er på løsningsbordet.

Men den samfundsstruktur vi har i dag, er det helt umuligt overhovedet at sætte spørgsmålstejn ved de strukturelle problemer, som gør at vores liv f.eks. skal afhænge af konjunktursvingninger etc.

Og når man ikke kan løse problemerne, er det mere tiltalende at hoppe på den populistiske vogn, og råbe og spytte af de syndebugke der skabes, frem for at gøre modstand og kræve at vi sætter samfundets grundlæggende uligheder og årsager til tilbagevendende problemer, til debat.

LISA M. ØDEGAARD

Ali Sufi er aktuell med nye tracks stort set hele tiden. Du kan høre dem alle her:

<http://www.bandbase.dk/alisufi>

– eller følg ham på Facebook:

<http://facebook.com/alisufifan>

Er det den private sektor der skaber værdierne?

Af Jakob L. Krogh

"Danmark har relativt set verdens største offentlige sektor og en af de mindste fremstillingssektorer i den vestlige verden. Vi er nødt til at skabe en bedre balance," siger Niels B. Christiansen, adm. direktør for Danfoss, i et interview 27. nov. i Jyllands Posten. Dermed giver han udtryk for en udbredt forestilling, som ledende politikere har adopteret fra det private erhvervsliv.

Brian Mikkelsen fra de Konservative har sagt: "Den offentlige sektor har fået lov til at vokse sig alt for stor. Den sluger for stor en andel af vores fælles værdier, og der er slet ikke nok gang i de private virksomheder til at holde så stor en offentlig maskine kørende i fremtiden." (Jyllands Posten 22.8)

Når toppen af dansk erhvervsliv og borgerlige politikere fremfører disse ideer, er det udtryk for klassepolitik: Mere privat sektor vil betyde højere profitter og dårligere forhold for arbejderklassen. En mindre offentlig sektor vil betyde dårligere skoler, hospitaler, plejehjem og børnehaver.

Derudover vil det betyde dårligere lønninger, som Danfoss direktøren siger i samme interview: "Ved at reducere beskæftigelsen i den offentlige sektor kan vi forebygge en fremtidig mangel på arbejdskraft. Dermed kan vi forhåbentlig sikre, at lønstigningerne bliver mindre."

Omfordeling

Privatisering af skoler vil rykke balancen mellem den offentlige og den private sektor. Men værdien af det arbejde lærerne udfører ændres ikke ved at skolen bliver privat. Det er stadigværk de samme børn, der bliver undervist på samme måde.

Når politikere og direktører alligevel påstår, at det kun er den private sektor der skaber værdi, er der to grunde til for det. For det første, fordi det de interesserer sig for ikke er værdien, men overskuddet.

For det andet, fordi adgangen til de ydelser ofte er gratis for brugerne og dermed med til at omfordele samfundets ressourcer, fordi alle kan modtage efter behov. Hvis ressourcerne flyttes over i den private fremstillingssektor, som Niels B. Christiansen ønsker det, bliver der færre ressourcer til den gratis offentlige produktion og dermed også mindre omfordeling.

Venstrefløjens accept af den borgerlige økonomi

Den borgerlige hyldest til den private sektor bliver accepteret langt ind på venstrefløj. Finansordfører for SF, Ole Sohn, sagde til Børsen den 2.12:

"Den offentlige sektor kan ikke fortsætte med at vokse. Hvis ikke den private følger med, bliver den nuværende ubalance større. Balancen er blevet forskubbet de senere år, fordi den private vækst er faldet."

Finansieringen af den offentlige sektor kommer primært fra skatterne på lønarbejde. Yderligere ansættelser i den offentlige sektor kan ikke finansieres af skatter på lønnen fra de nye offentligt ansatte. Derfor er øgede indtægter nødt til at komme fra beskatning af nye ansatte i den private sektor. Det er selvfølgelig også en mulighed at hæve skatten på arbejde, men der er en øvre grænse for denne mulighed. Derudover er det uønskeligt, fordi effekten af det svarer til en lønnedgang.

Fra profitten, ikke fra lønnen

Der er heldigvis alternative finansieringsmuligheder, der ikke er baseret på skat fra arbejdere i den private sektor. Der kunne nemt hentes 20 mia. kr. om året ved at begynde at beskatte de multinationale, genindføre formueskatten, indføre en 1 pct. omsætningsafgift på aktiehandel og beskatte kapitalgevinster på samme niveau som løn beskattes.

En anden mulighed er at nationalisere nogle af de overskudsgivende private virksomheder. Det mest oplagte er Dansk Undergrunds Consortium, som er ejet af A. P. Møller, Shell og Chevron, og som udvinder Nordsøolien. Det ville ifølge beregninger fra 2007 give et provenu på 346 mia. kr. frem til 2042 til velfærden.

Fordelen ved en sådan finansiering er, at det ville øge omfordelingseffekten ved den offentlige sektor, fordi det ikke er arbejderne i fællesskab, der betaler, men den rigeste del af samfundet.

Offentlig kapitalisme

En offentlig organisering af produktionen vil også betyde mere demokratisk kontrol, hvilket gør det nemmere at undgå de værste udskejelser i form af bonusser, overbetaling og luksus til cheferne. Det er også stadig sådan, at der i offentlige virksomheder er et mindre fokus på bundlinjen og dermed mere fokus på

at udføre deres opgaver ordentligt, selv om nye ledelsesprincipper – især New Public Management – har undermineret noget af det.

Endelig er en del af begrundelsen for privatisering eller udlicitering ofte besparelser. Det er kun muligt at opnå besparelser ved at forringe servicen eller arbejdsforholdene. Derfor er der god grund til at argumentere for den offentlige sektor frem for den private.

Der er dog ingen grund til at idealisere den offentlige sektor. Den offentlige sektor er en del af en kapitalistisk stat, der er i konkurrence med andre kapitalistiske stater. Et væsentligt formål med den offentlige velfærd er at sikre en sund, tilpas uddannet og disciplineret arbejdskraft, ikke at sikre de bedst mulige forhold for borgerne.

Inden for den offentlige sektor er der en klassesdeling, der er identisk med den private sektor. Direktøren i DSB og Danfoss har mere til fælles med hinanden end med den rengøringsassistent, der gør rent på deres kontor. Mens rengøringsassistenterne – uanset om de er ansat i DSB eller Danfoss – har interesse i ordentlige arbejdsforhold og sikkerhed i ansættelsen, og nok begge to drømmer om en løn, der er lige så stor som direktørernes.

Ole Sohn

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V